

# JULENS SIDSTE HÅB



# Julens sidste håb

af

Jens Greiersen

## Indholdsfortegnelse

|                                                   |    |
|---------------------------------------------------|----|
| Forhistorie til julekalenderen .....              | 2  |
| Uge 39 – “Nye navne og gamle hemmeligheder” ..... | 2  |
| Uge 40 – “Alene i Andromose” .....                | 3  |
| Uge 41 – “Noget i luften” .....                   | 4  |
| Uge 42 – “13 år og én hemmelighed” .....          | 5  |
| Uge 43 – “Det sidste lys” .....                   | 6  |
| Uge 44 – “Den fremmede gæst” .....                | 7  |
| Uge 45 – “Farvel uden dato” .....                 | 8  |
| Uge 46 – “Lysholm og tomheden” .....              | 9  |
| Uge 47 – “Noget forsvinder” .....                 | 10 |
| Uge 48 – “Kulden kommer” .....                    | 11 |
| Julekalenderen – Julens sidste håb .....          | 12 |
| Kapitel 1 - Sne uden glæde .....                  | 13 |
| Kapitel 2 - Noget lander i skoven.....            | 15 |
| Kapitel 3 - Den gule skygge.....                  | 18 |
| Kapitel 4 - En alien i hjemmet .....              | 21 |
| Kapitel 5 - Følelser og farver .....              | 25 |
| Kapitel 6 - Julelysene slukkes .....              | 28 |
| Kapitel 7 - En plan i sneen .....                 | 31 |
| Kapitel 8 - Julemandens tavshed .....             | 34 |
| Kapitel 9 - Skadeportalen genbesøgt .....         | 37 |
| Kapitel 10 - En hemmelig klub .....               | 40 |
| Kapitel 11 - Pippo lærer dansk.....               | 44 |
| Kapitel 12 - Kommunens kolde beslutning .....     | 48 |
| Kapitel 13 - En gave uden papir.....              | 51 |
| Kapitel 14 - Liva mister troen .....              | 53 |
| Kapitel 15 - En stjerne falder .....              | 56 |
| Kapitel 16 - William og sandheden.....            | 59 |
| Kapitel 17 - Pippo bliver syg.....                | 61 |

|                                                        |    |
|--------------------------------------------------------|----|
| Kapitel 18 - Hjertet i skoven.....                     | 63 |
| Kapitel 19 - Et uventet gensyn .....                   | 65 |
| Kapitel 20 - En snebold af håb .....                   | 68 |
| Kapitel 21 - Pippo forstår kærlighed .....             | 71 |
| Kapitel 22 - Julemandens besked .....                  | 74 |
| Kapitel 23 - En gave til hele byen.....                | 76 |
| Kapitel 24 - Julen findes stadig – Pippas farvel ..... | 78 |
| Kapitel 25 - En ny begyndelse .....                    | 80 |

## Dedikation

*Til mine børn, børnebørn og min kones børn — Denne historie er til jer. Fordi I minder mig om, at håb, fantasi og kærlighed findes i de mindste øjeblikke. I er min juleglød.*

## Forord

Der var engang, hvor julen duftede af kanel, glimtede af stjernestøv og lød som latter i sneen. Men i denne fortælling er noget anderledes. Noget mangler. Noget er ved at gå tabt.

Dette er historien om Noah og Liva — to børn, som ikke bare venter på julen, men kæmper for den. Det er historien om et væsen med gule fjer og store øjne, der ser verden gennem farver og følelser. Og det er historien om en by, hvor julelysene slukkes, og kun mod, fantasi og hjerte kan tænde dem igen.

*Julens sidste håb* er ikke bare en julefortælling. Det er en rejse ind i det, vi glemmer, når dagene bliver mørke: troen på at små handlinger kan ændre alt. At børn kan være helte. At magi findes — hvis vi tør mærke den.

Så tag med ind i sneen, ind i skoven, ind i hjertet. Julen venter. Men kun hvis vi tror på den.



## Forhistorie til julekalenderen

### Uge 39 – “Nye navne og gamle hemmeligheder”

Mandag morgen i Andromose Skole begyndte med noget uventet: en ny vikar.

“Jeg hedder Mette,” sagde hun med et varmt smil. “Jeg skal være her i nogle uger. Og jeg vil gerne lære jer at kende. Så i dag starter vi med noget simpelt: Præsenter jer selv. Sig jeres navn, og én ting, der gør jer glade.”

Der blev mumlet og fniset.  
Men én efter én rejste  
børnene sig.

“Noah,” sagde en dreng  
med mørkeblondt hår og  
blikket rettet mod bordet.  
“Jeg kan godt lide at  
tegne. Og stilhed.”

“Liva,” sagde en pige med  
stort flot lysblond krøllet  
hår, rank ryg og klart blik.  
“Jeg elsker at diskutere.  
Og jeg hader  
uretfærdighed.”



“William,” sagde en bredskuldret dreng. “Jeg er god til fodbold. Og til at få folk til at grine.”

“Freja,” sagde en pige med glitrende negle. “Jeg elsker musik og makeup. Og min kat, Midna.”

“Malik,” sagde en dreng med mørkt krøllet hår og hættetrøje. “Jeg kan lide musik, skrive sange  
Og at være alene.”

“Josefine,” sagde en stille stemme. “Jeg skriver historier. Men jeg viser dem ikke til nogen.”

Vikaren nikkede. “Tak. I er modige. Og I er mere end jeres navne.”

Da timen var slut, og børnene gik ud i skolegården, var der en ny stemning i luften. Som om noget var begyndt. Noget, der havde ventet på at blive sagt højt.

## Uge 40 – “Alene i Andromose”

Liva sad i vindueskarmen med benene trukket op under sig. Udenfor var himlen mørkeblå, og stjernerne begyndte at blinke over markerne. Hendes forældre var taget til fest — farfars bror fyldte 60, og det var “voksne kun”. Liva havde protesteret, men hendes mor havde sagt: “Du er jo stor nok til at være alene en aften.”

Hun var ikke bange. Bare... rastløs.

Hun havde tændt stearinlys i stuen og lavet varm kakao, men det føltes tomt. Hun skrev til Noah:

*“Er du hjemme? Jeg keder mig.”*

Han svarede hurtigt:

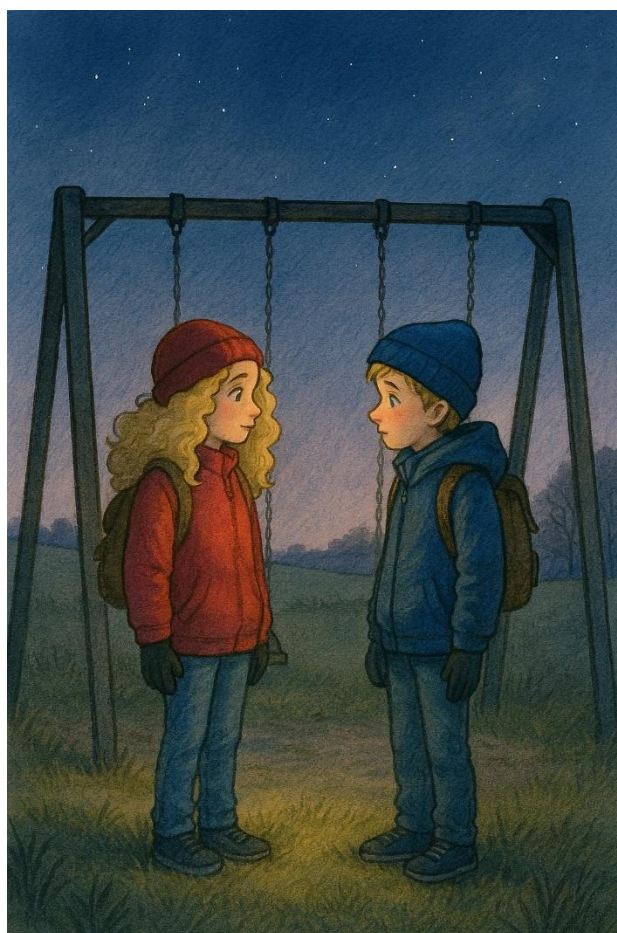
*“Ja. Mine forældre ser en eller anden kedelig serie. Skal vi mødes?”*

De mødtes ved den gamle legeplads, hvor gyngerne knirkede i vinden. De talte om skolen, om hvor kedeligt Andromose var blevet, og om hvordan det snart var efterår for alvor.

“Tror du der sker noget spændende snart?” spurgte Liva og sparkede til en sten.

Noah trak på skuldrene. “Det gør der aldrig her.”

De gik hjem. Men stilheden føltes anderledes den aften. Som om noget var på vej. Noget, der endnu ikke havde fået navn.



- [\*Andromose i uge-mode - Titelsang til forhistorierne\*](#)

## Uge 41 – “Noget i luften”

Andromose lå stille. Alt for stille, syntes Liva.

Hun og Noah sad på trappen foran den gamle skolebygning. De havde fri, men der var ikke noget at lave. Ingen aktiviteter, ingen nyheder, ikke engang en ny TikTok-trend, som Freja plejede at snakke om.

“Det er som om byen sover,” sagde Liva og kastede en kastanje ned ad trappen.

Noah nikkede. “Min mor siger, det er ‘den stille tid før vinteren’. Men det føles mere som... ventetid.”

De kiggede ud over markerne. Himlen var dækket af tunge skyer, og vinden bar en duft af fugt og blade. Noget var anderledes. Ikke dramatisk. Bare... lidt forkert.

“Har du lagt mærke til, at fuglene flyver mærkeligt?” spurgte Noah.

“Ja,” sagde Liva. “Og der er færre af dem. Som om de ved noget, vi ikke ved.”

De rejste sig og gik hjemad. På vejen passerede de den gamle skov. Et sted, hvor børnene sjældent gik ind. Men Liva stoppede op.

“Der er noget i luften,” sagde hun.

Noah så på hende. “Noget... som snart sker?”

Hun nikkede. “Jeg håber det.”





## Uge 42 – “13 år og én hemmelighed”

Liva vågnede til lyden af latter fra køkkenet. Hendes mor og far havde pyntet op med små hjerter og stearinlys, og duften af hjemmebagte boller fyldte huset.

“13 år i dag,” sagde hendes mor og kyssede far på kinden.

Liva smilede, men følte sig lidt udenfor. Ikke fordi hun ikke var glad — men fordi hun ikke helt forstod det. Kærlighed. Bryllupsdage. Alt det voksne.

Senere på dagen gik hun en tur alene. Hun havde brug for luft. Hun gik ned mod skoven, hvor hun og Noah havde hørt den mærkelige lyd ugen før. Hun stoppede ved det gamle egetræ, hvor barken var revnet som et lyn.

Der lå noget ved roden. Noget glimtende.

Hun bøjede sig ned og fandt en lille, rund genstand. Den lignede en knap, men var lavet af et materiale hun ikke kendte.

Den var glat og kold, med et svagt mønster, som om nogen havde tegnet på den for længe siden. Hun tog den med hjem og lagde den i sin skrivebordsskuffe.

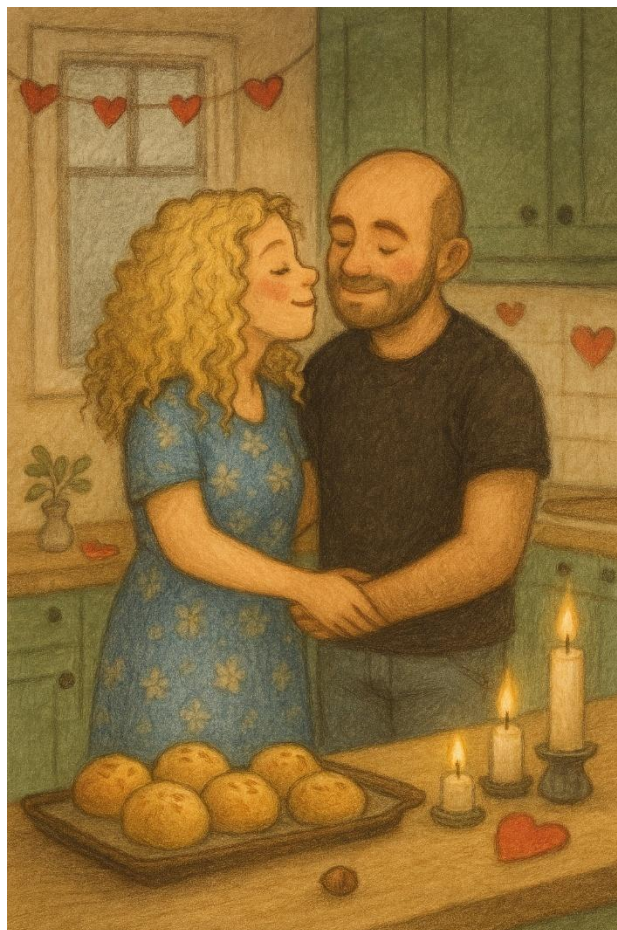
Om aftenen skrev hun til Noah:

*“Min forældre fejrer kærlighed. Jeg fandt noget mærkeligt i skoven.”*

Han svarede:

*“Måske hænger det sammen. Måske er kærlighed det, der skal hjælpe os.”*

Hun stirrede på den mystiske knap. Noget var i gang. Noget, der ikke var som det plejede.



## Uge 43 – “Det sidste lys”

Solen hang lavt over Andromose. Luften var lun, men med en snert af kulde, som om efteråret stod og ventede i skyggen.

Noah og Liva lå i græsset ved den gamle mølle, hvor de plejede at mødes. Himlen var stribet af rosa og orange, og insekterne summede dovent omkring dem.

“Det føles som den sidste dag,” sagde Noah.

“Af hvad?” spurgte Liva.

“Af noget. Sommeren. Barndommen. Jeg ved ikke.”

Liva vendte sig om og så på ham. “Du bliver filosofisk, når du keder dig.”

Han smilede. “Måske. Eller også er der bare noget i luften.”

De lå stille et stykke tid. Fuglene fløj lavt, og vinden bar en duft af mos og muld. Et sted i skoven lød et svagt *klik* — som om noget mekanisk havde bevæget sig.

“Så du det?” spurgte Liva og pegede mod træerne.

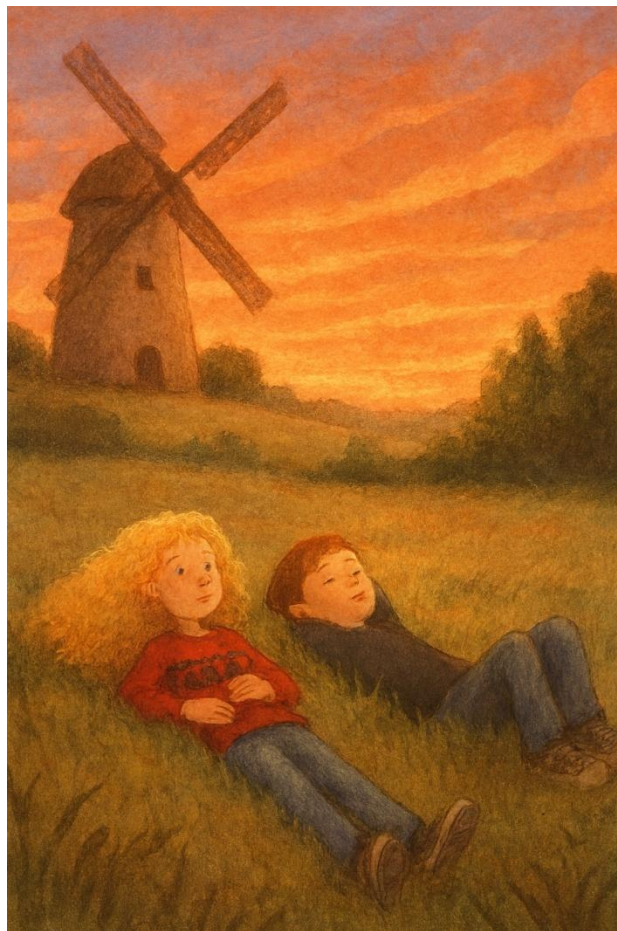
Noah satte sig op. “Nej. Hvad?”

“Der var noget. En skygge. Eller en glimt.”

De rejste sig og gik hen mod skoven, men da de nåede kanten, var alt stille. Kun vinden i bladene og en enkelt ravn, der fløj over dem.

“Det er som om naturen holder vejret,” sagde Noah.

Liva nikkede. “Og venter på noget.”



## Uge 44 – “Den fremmede gæst”

Skolen i Andromose summede af forventning. Halloweenfesten var årets højdepunkt, og Liva og Noah havde planlagt det hele: græskar, musik, quiz og en konkurrence om bedste kostume.

Freja kom som vampyr med glitrende kappe. William var en zombielærer. Malik havde klædt sig ud som en kæmpe hotdog. Josefine var en uhyggelig ballerina med blodige tåspidssko.

Men så kom *den fremmede*.

Ingen vidste, hvem han var. Han havde en lang kappe med hætte, og ansigtet var skjult bag en hjemmelavet maske. Han sagde ikke noget, bare gik rundt og betragtede de andre.

“Er det en af de små fra 4. klasse?” spurgte Freja.

“Nej, han er for høj,” sagde William. “Måske en forælder, der laver sjov?”

Liva og Noah stirrede. Der var noget ved ham. Noget... stille. Som om han ikke var der for festen, men for noget andet.

“Er du med i konkurrencen?” spurgte Liva.

Den fremmede nikkede langsomt og lagde en lille, håndlavet figur i skålen med præmier. Den lignede en nisse — men med lukkede øjne.

“Underligt,” sagde Noah og rynkede panden. “Det er jo ikke jul.”

Da festen var slut, og alle gik hjem, stod den fremmede stadig ved døren. Han sagde ikke noget. Bare så på dem, og forsvandt ud i mørket.

Liva så efter ham. “Hvem var det?”

Noah svarede ikke. Men han følte, at noget var begyndt. Noget, der ikke havde med Halloween at gøre.



- [\*Den Fremmede Gæst - Halloween-sang til Andromose Skole\*](#)



## Uge 45 – “Farvel uden dato”

Liva stod i døren og så sin far pakke bilen. Han skulle på forretningsrejse. Ingen vidste helt hvorhen — “noget med en ny kunde, noget med udlandet,” havde han sagt. Men han havde ikke sagt, hvornår han kom hjem.

“Er du hjemme til jul?” spurgte Liva.

Han smilede, men svarede ikke rigtigt. “Vi må se, min skat.”

Hun nikkede og kiggede ned i jorden. Det føltes som om noget gled væk. Noget vigtigt.

Senere på dagen sad hun alene i stuen. Hun havde tændt et stearinlys, som hun plejede, og stirrede på flammen. Den dansede roligt, som om den prøvede at holde hende med selskab.

Hun skrev til Noah:

“Min far er rejst. Jeg ved ikke, hvornår han kommer hjem.”

Han svarede:

“Det er tidligt at rejse, hvis man vil nå hjem til jul.”

Liva svarede ikke. Hun sad bare og så på lyset. Det var varmt, men ensomt. Hun tænkte på alt det, der kunne ske, og alt det, der måske ikke ville ske.

Hun hviskede for sig selv: “Kom hjem.”





## Uge 46 – “Lysholm og tomheden”

Noah sad på bagsædet og stirrede ud af vinduet. Vejen snoede sig gennem landskabet, og snart dukkede Lysholm op — storbyen med lys, skærme og reklamer overalt.

Hans mor smilede. “Er det ikke flot?”

“Jo,” sagde Noah, men han mente det ikke helt.

De skulle købe vintertøj og begynde på julegaver. Indkøbscenteret var nyt og enormt. Der var glitrende dekorationer, selvom det kun var november. En mekanisk julemand vinkede stift fra en balkon.

“Julen starter tidligt her,” sagde hans far.

Noah gik rundt og kiggede. Alt blinkede. Alt larmede. Men han følte sig mærkeligt tom.

Han satte sig på en bænk og betragtede menneskemylderet. Poser med gaver, travle skridt, høje reklamer. Alt var stort. Alt var meget.

Men det føltes ikke varmt.

Han tog sin telefon frem og skrev til Liva:

“Lysholm er vild. Men jeg savner Andromose.”

Hun svarede:

“Her er stille. Men det føles mere ægte.”

Noah så på en glitrende gaveæske i et butiksvindue. Den var smuk, men han kunne ikke mærke noget.

Han tænkte: Er det sådan julen føles nu?

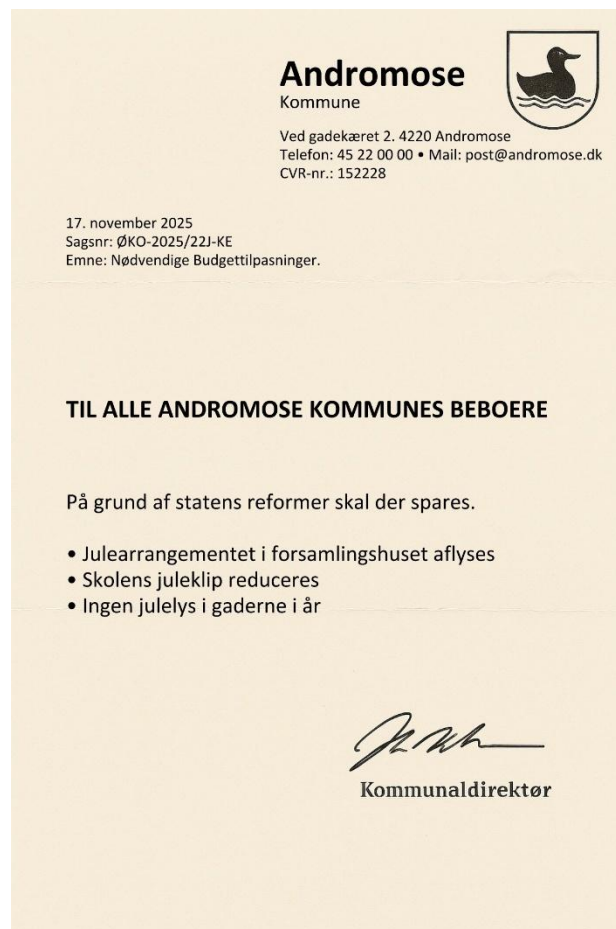


## Uge 47 – “Noget forsvinder”

Det begyndte med et brev.

Noah fandt det i postkassen, sammen med reklamer og en regning. Et officielt brev fra kommunen Andromose. Han læste det højt for Liva, da de mødtes ved bænken ved gadekæret.

*“På grund af statens reformer skal der spares.  
Julearrangementet i forsamlingshuset aflyses.  
Skolens juleklip reduceres. Ingen julelys i  
gaderne i år.”*



Liva stirrede på papiret. “De aflyser julen. Lidt efter lidt.”

Noah nikkede. “Det føles sådan.”

Senere den dag sad de i Livas stue. Et stearinlys brændte på bordet, og en gammel julekugle lå i en skål med pynt, som ingen havde pakket væk siden sidste år.

Liva tog kuglen op og vendte den i hånden.

“Den glitrer stadig. Som om den husker noget.”

Noah så på hende. “Måske håb.”

Hun nikkede. “Ja. Men håb er det første, der ryger, når man sparer.”

De sad længe i stilhed. Udenfor blev gaderne mørkere. Ikke fordi solen gik ned — men fordi noget var ved at forsvinde.



## Uge 48 – “Kulden kommer”

Vinden havde skiftet. Den var ikke længere mild og legende — den var skarp, som en advarsel.

Noah og Liva gik langs stien bag gadekæret. Træerne stod nøgne, og jorden var hård under deres fødder. De havde pakket sig ind i halstørklæder og vanter, men kulden sneg sig ind alligevel.

“Det er som om efteråret er blevet vredt,” sagde Liva.

Noah nikkede. “Eller bange.”

De satte sig på bænken uden for skole, hvor de plejede at mødes. Der var stille omkring dem, kun vinden i sivene og et par krager, der fløj lavt over vandet.

Liva trak sin hue længere ned over ørerne.

“Mennesker trækker sig ind, når det bliver mørkt og koldt.”

Noah så ud over landskabet. “Vi gemmer os. Men måske er det nu, vi burde tænde noget.”

“Tænde hvad?” spurgte Liva.

Han pegede på det stearinlys, hun havde i lommen — det, hun altid bar med sig, bare i tilfælde af mørke.

“Håb,” sagde han.

De sad længe og så solen gå ned bag skoven. Lyset var svagt, men stadig der. Som en sidste flamme.



## Julekalenderen – Julens sidste håb

Julekalenderen er skrevet i 24 afsnit med et ekstra 25. kapitel som en afsluttende epilog på historien.

Der er lavet musik til denne julekalender, som kan høres sammen med historien eller for sig selv.

[Track 1 - Andromose i uge-mode](#) (skrevet til forhistorien)

[Track 2 - Julens sidste håb](#) (Titelsangen til julekalenderen)

[Track 3 - Find Lyset](#)

[Track 4 - Jul er mere end pynt og fest](#)

[Track 5 - Kærlighed på kartoffelmos](#)

[Track 6 - Julehjertets sang](#) (afslutnings sang)

[Track 7 - Den Fremmede Gæst](#) (Bonus sang, skrevet til uge 44 - Halloween)

Eller find alle sangene på: <https://greiersen.dk/Andromose/musiken-til-julens-sidste-haab/>

God fornøjelse.



## Kapitel 1 - Sne uden glæde

Der lå sne på markerne, men den glimtede ikke. Den lå bare der – tung og grålig, som om den havde glemt, hvordan man var magisk. Som om den havde været til julefrokost med for mange snaps og nu bare lå og fortrød det hele.

Noah sad alene på bænken uden for skolen og stirrede på det store grantræ, der plejede at være pyntet med lyskæder og glimmer. Nu stod det bar og trist, som om det også havde givet op. Han huskede, hvordan træet – så længe han kunne huske – altid blev pyntet i starten af december. Hans far havde engang fortalt, at hans egen far var med til at plante det, dengang det bare var en lille pind med ambitioner. Siden da havde det været pyntet hvert år, som en slags tradition, der aldrig blev stillet spørgsmål ved. Indtil nu.

Inde i skolegården løb de andre rundt, men ingen sang julesange. Ingen havde nissehuer på. Ikke engang Luna, som ellers plejede at gå med rensdyrhorn hele december og insisterede på at kalde sig "Rudolf med attitude". Det var som om der var en tung, trist stemning over hele situationen. Som om nogen havde trykket på pause – og glemt at trykke play igen.

Liva kom gående med raske skridt. Hun var hans bedste ven, og de havde været det lige så længe, han kunne huske. Hun havde stadig sin røde frakke på, den med de alt for store knapper, og hendes flotte, store krøllede hår blafrede i vinden som en slags dramatisk filmintro. Hun satte sig ved siden af Noah uden at sige noget. Sammen sad de bare der og kiggede skiftevis på det tomme træ og ind i skolegården.

"Det føles forkert," sagde han til sidst. Han vidste inderst inde, at løbet var kørt, og at det nok aldrig blev jul som i de gode gamle dage.

"Hvad gør?" spurgte Liva og kiggede på ham med et skævt smil, som om hun allerede kendte svaret, men gerne ville høre hans version.

"Alt. Sneen. Skolen. Julen. Det er som om... den ikke findes i år. Og aldrig bliver det samme, som det var engang."

Liva nikkede. "Min mor sagde, at kommunen har droppet juletræet på torvet. Det er alt for dyrt. Og ingen tror alligevel på julemanden, siger de. Hun sagde også, at han sikkert har fået stress og er flyttet til Mallorca."

Noah trak skuldrene op. "Men det handler jo ikke kun om julemanden. Det handler om... noget andet. Noget man ikke kan købe. Noget man mærker."

Liva så på ham. "Du lyder som en gammel mand."

Han smilede svagt. "Måske jeg er en gammel mand fanget i en 12-årigs krop. Med dårlig ryg og hang til pebernødder."

De sad lidt i stilhed, mens sneen dalede langsomt – som om den tøvede rigtigt med at sne. Som om den også var i tvivl, om det overhovedet var værd at gøre sig umage.

Pludselig lød et mærkeligt svirp i luften. Som et lyn uden torden. Begge kiggede op, så kiggede de på hinanden. Ingen inde i skolegården reagerede, som om de var immune over for mærkelige lyde. Så kiggede de op igen.

Et grønt skær blinkede kort over skoven i det fjerne. Og så var det væk. Ikke dramatisk. Bare... væk.

Liva rejste sig. "Så du det?"

Noah nikkede. "Det var ikke en stjerne."

Hun kiggede mod skoven. "Vi går derhen efter skole. Det så ud til at være i skoven, bag ved hvor du bor, Noah."

Han tøvede. "Er du sikker?"

"Nej. Men det føles som om julen har brug for os. Som om den har sendt et nødsignal. Og vi siger det ikke til nogen – ikke engang Luna med hornene."

Noah nikkede. "Ok, vi gør det."



## Kapitel 2 - Noget lander i skoven

Efter skole gik Noah hjem som han plejede, men han kunne ikke ryste billedet af det grønne skær ud af hovedet. Det havde blinket så kort, og alligevel føltes det, som om det havde kaldt på dem. Som om det havde noget vigtigt at sige. Noget magisk.

Han havde lige smidt skoletasken i gangen og var ved at finde sin hue, da det bankede på døren. Det var ikke et almindeligt bank. Det var et Liva-bank — hurtigt, bestemt og med en rytme, der sagde: *Nu sker der noget*.

Han åbnede døren. Liva stod der med sin røde frakke, sit flotte krøllede hår og en rygsæk, der lignede noget fra en ekspedition.

“Er du klar?” spurgte hun, mens hun trak huen ned over ørerne og smilede forventningsfuldt.

Noah nikkede, selvom han ikke helt vidste, hvad han var klar til. Han tog sin hue og vanter på, lukkede døren bag sig og fulgte efter Liva — og håbede, at hun ikke kunne høre, hvor hurtigt hans hjerte slog.

De gik gennem villakvarteret, forbi husene hvor julelysene plejede at blinke i vinduerne. Nu var der kun mørke gardiner og enkelte halvhjertede lyskæder, der blinkede som om de var ved at give op. Det virkede, som om ingen rigtig var kommet i julehumør. Selv Hr. Gnasted, der i mange år havde fyldt hus og have med så mange lys, at det havde været omtalt i avisen — og folk fra hele landet var kommet forbi — havde slukket alt.

Skoven lå for enden af vejen, hvor Noah boede, og da de nåede kanten, stoppede de op. Sneen lå tung og stille, og træerne stod som mørke silhuetter mod den grå himmel. Noah tøvede. Måske var det ikke en god idé. Det kunne jo være farligt.

“Det var derinde,” sagde Liva og pegede mod stien ind i skoven. “Jeg har taget min fars gamle lommelygte. Den virker stadig, selvom den lugter lidt af garage og cigaretter.” Hun tog altid sin fars lommelygte med. Hun havde nok brugt den mere end ham.

De trådte ind mellem træerne og fulgte stien. Sneen knirkede under deres støvler, og kulden bed i kinderne. Der var stille. Ikke den hyggelige slags stilhed, men den slags, der føles som om nogen holder vejret.

De krydsede åen ved det væltede træ, som var faldet under et stormvejr tidligere på året. Nu lå det hen over vandet som en naturlig bro. De kom forbi dødningsstenene — en gammel stendysse, som fra den rigtige vinkel lignede et dødningshoved.

Noah kom i tanke om sommerferien, hvor de havde forsøgt at tilkalde ånder derude med en YouTube-guide og en pakke tyggegummi som offergave. De havde udpeget dødningsstenene som det helt rigtige sted.

Liva havde insisteret på, at tyggegummiet var “åndeligt nok”, og Noah havde brugt ti minutter på at tegne et pentagram i gruset med en pind — noget han havde set i en af sin mors bøger — mens Liva sang noget, der mest lød som en blanding af en gammel popmelodi og en kat, der blev vækket for tidligt.

“Hvis der kommer en ånd nu,” havde Noah sagt, “så håber jeg, den har humor.”

“Ellers er det bare en dårlig ånd,” havde Liva svaret og kastet et stykke tyggegummi ind i midten af pentagrammet som om det var en hellig relikvie.

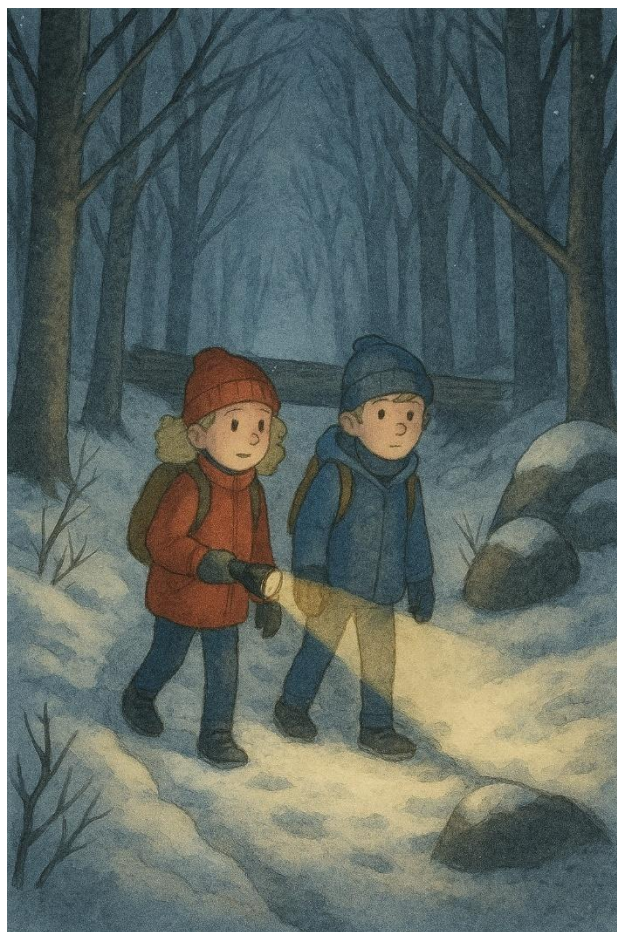
Der kom ingen ånd. Kun en sur skovskade, der skreg af dem fra et træ. Pludselig fløj den ned, snuppede tyggegummiet og forsvandt. De var overbeviste om, at det var skovskadens skyld, at de ikke kunne tilkalde nogen ånder.

Siden den dag havde de kaldt stedet “Skadeportalen”.

De gik videre mod lysningen midt i skoven.

Pludselig stoppede Liva. “Se!” hviskede hun og greb fat i Noahs arm. Hun pegede mod lysningen.

Midt i lysningen var sneen smeltet væk i en perfekt cirkel. Jorden dampede svagt, og i midten lå noget — ikke stort, men mærkeligt. Som en slags sten, men med glatte sider og et svagt grønt skær, der pulserede som et hjerte.





Noah gik langsomt frem. “Det... det ser ikke ud som noget fra vores planet.”

Liva nikkede. “Det er som om det venter på noget.”

De stod der et øjeblik og stirrede på “stenen”, som de var sikre på ikke var en almindelig sten. Pludselig lød der en lyd. En lav summen, som om luften vibrerede. Og så — et svagt klik bag dem, som om nogen havde trådt på en visnen gren.

De vendte sig om.

Noget bevægede sig mellem træerne.

### Kapitel 3 - Den gule skygge

Sneen dampede stadig i lysningen, som om jorden gemte på en hemmelighed, der nægtede at køle af. Træerne omkring stod som mørke vagter, og stilheden var så tæt, at selv Noahs åndedræt virkede for højt. Han og Liva stod helt stille. Lyden af knækkede grene var forsvundet, og stilheden lagde sig som et tæppe over lysningen. Alligevel bevægede noget sig mellem træerne — lavt, rundt og med en mærkelig gylden glød.

En skygge gled hen over sneen, og så trådte det frem. Noah gav et lille sæt og kastede et blik mod Liva, som for at tjekke, om hun havde lagt mærke til hans forskrækkelse. Men hun stirrede uanfægtet på skikkelsen, som om hun allerede havde accepteret dens tilstedeværelse.

Et lille væsen, ikke meget større end en kat, med gule fjer, der strittede i alle retninger som solstråler. Øjnene var enorme og mørke, så sorte at de næsten slugte lyset omkring dem. Det stod midt i lysningen og vippede frem og tilbage på sine små ben, som om det ikke helt vidste, om det skulle flygte eller blive.

“Pip...po?” sagde det.

Stemmen var blød, næsten som et spørgsmål, og alligevel rungede den i luften som noget fremmed. Liva tog et skridt frem. Hun knælede i sneen og lod stemmen falde til ro.

“Hej,” sagde hun blidt. “Er du... okay?”

Væsenet vippede med hovedet og gentog: “Pip...po?”

Noah blev stående. Hans hjerte bankede hårdt, og han kunne ikke beslutte sig for, om han var bange eller bare overvældet. Det hele føltes som en drøm — en mærkelig, kold drøm med dampende sne og væsner fra en anden verden. Men da han så Liva række hånden frem, og væsenet lagde sin lille hånd ovenpå — fjerlet og glødende som et snefnug i sollys — mærkede han noget i brystet. En varme. Som om nogen havde tændt et lille lys indeni ham.



“Den er ikke farlig,” sagde Liva og smilede. “Den er... sød.”

Væsenet blinkede langsomt med sine store øjne og sagde igen: “Pippo.”

“Er det dit navn?” spurgte Liva. “Pippo?”

Væsenet nikkede. Eller noget, der lignede et nik. Det var ikke helt som mennesker — bevægelserne var mere flydende, næsten som om det dansede med energien omkring sig.

Noah gik langsomt frem og satte sig på hug ved siden af Liva. Pippo kiggede på ham og sagde: “Blå... varm.”

Noah så spørgende på Liva. “Hvad betyder det?”

“Jeg ved det ikke,” sagde hun. “Men jeg tror, den kan mærke noget. Følelser måske?”

De sad der et øjeblik, alle tre, mens skyggerne blev længere og kulden sneg sig ind under tøjet. Pippo rystede let og trak fjerene tættere om sig. Sneen omkring dem virkede pludselig koldere, som om noget i skoven havde mistet sin varme.

“Vi kan ikke lade den blive her,” sagde Liva. “Den fryser.”

Noah tøvede. “Hvad hvis nogen ser den? Hvad hvis den... ikke burde være her?”

Liva lagde hånden på hans. Den var kold, men fast. Noah, ligesom Pippo, var begyndt at fryse i den bidende december aften. “Vi tager ansvar,” sagde Liva. “For Pippo. For julen. Og for at opklare det her mysterium.”

Noah nikkede langsomt. “Okay. Men vi siger ikke noget til nogen. Ikke endnu.”

”Selvfølgelig ikke.” Svarede Liva.

Pippo rejste sig og gik mellem dem, som om den allerede havde valgt dem. Den løftede blikket mod himlen, hvor de første stjerner begyndte at blinke, og sagde: “Hjem... langt væk.”

Noah fulgte dens blik. “Er det der, du hører til?” hviskede han. “Eller kommer du deroppe fra?”

Pippo svarede ikke med ord, men i blikket lå en længsel, en sorg — som om den huskede noget, den ikke kunne forklare. Noah mærkede det igen: den varme i brystet, som om Pippo havde tændt noget i ham, han ikke vidste, han manglede.

Liva tog sin rygsæk af og pakkede den ud. Hun lagde lommelygten fra sig et øjeblik og fandt et tæppe og en tom madkasse. “Vi finder ud af det,” sagde hun. “Men først skal du med os hjem.”

Pippo kiggede på tæppet og sagde: “Blød... rød.”

Liva smilede. “Du kan mærke farver, ikke?”

Væsenet nikkede igen, og denne gang var der ingen tvivl. Det forstod dem. Eller i hvert fald noget af det, der blev sagt.

De rejste sig, og med Pippo mellem sig begyndte de at gå hjem mod landsbyen. Sneen knirkede under støvlerne, og stjernerne over dem virkede klarere end før — som om noget i universet havde åbnet sig. Noah og Liva mødte hinandens blik, og et lille smil gled over deres læber. Det her skulle nok gå.

**Og sådan begyndte det.**

*Eventyret.*

*Mysteriet om Julens sidste håb.*

*En gul skygge i sneen.*

*Et væsen,*

*hvis første ord var:*

**“Pippo.”**



## Kapitel 4 - En alien i hjemmet

Aftenen var stille, og garagen duftede af støv og gamle minder. Et enkelt lysrør blinkede svagt over værktøjsreolen, og kulden sneg sig ind gennem sprækkerne i porten. Liva havde lagt et gammelt tæppe ud på gulvet, lige ved siden af den rustne cykel og en kasse med julepynt, som hendes mor havde sagt, hun skulle sortere.

Noah stod stadig lidt på afstand, som om han ventede på at vågne fra en drøm. Liva derimod havde allerede accepteret det umulige. Hun havde altid haft nemt ved at tro på det, ingen andre kunne se.

Pippo sad midt på tæppet og kiggede rundt med store, glinsende øjne. Den vippede med hovedet, hver gang noget blinkede eller glimtede, som om den forsøgte at forstå, hvad lys var. Dens lille hånd bevægede sig langsomt i luften, som om den tegnede usynlige mønstre.

“Er det okay, at den er her?” spurgte Noah og trådte et skridt tilbage. Hans stemme var lav, næsten hviskende.

“Min far er på nattevagt,” sagde Liva og trak sin jakke tættere om sig. “Og min mor tror, jeg laver julepynt. Så ja. For nu.”

Noah syntes stadig, det var lidt mærkeligt. At de havde mødt en “alien” — eller hvad det nu var — midt i skoven, og nu stod den i Livas fars garage, som om det var det mest naturlige i verden.

“Er du sikker på, at ingen ser ham her?” spurgte han.

Liva nikkede, men hendes blik flakkede mod garagedøren.

“Jeg har låst den, og gardinerne er trukket for. Ingen kommer herud uden at sige til først.” Hun så på Pippo, der stadig stirrede på julekuglen. “Men jeg ved ikke, om det er nok. Han... den... Pippo er ikke ligefrem nem at skjule.”



Pippo rejste sig og gik hen til kassen med pynt. Den rakte sin hånd ned og trak en julekugle op — rød og glitrende. Den holdt den op foran sig og stirrede på den, som om den kunne se noget, de andre ikke kunne.

“Glimmer... trist,” sagde den.

Noah og Liva så på hinanden. “Trist?” gentog Noah.

Pippo nikkede og rystede let. “Kugle... føler.”

“Den kan mærke følelser,” sagde Liva lavt. “Den ved, hvordan vi har det.”

Noah satte sig forsigtigt på gulvet og kiggede på Pippo. “Hvordan føles jeg?”

Pippo kiggede længe på ham, som om den lyttede til noget usynligt. “Blød blå... med glimt af guld.”

Liva fniste. “Det lyder som en meget fancy farve.”

“Det er smukt,” sagde Noah og smilede. “Men hvad med dig, Liva?”

Pippo vendte sig mod hende og sagde: “Rød... stærk... lidt mørk.”

Liva kiggede forbavset på Pippo, så på Noah og tilbage på Pippo. “Mørk?”

Pippo nikkede og lagde julekuglen ned igen. “Byen... kold. Lys... borte.”

De sad alle tre i garagen, omgivet af gamle kasser og julepynt, mens mørket udenfor blev dybere. Pippo begyndte at tegne i luften med sin hånd — små lysende streger, der lignede farver, der svævede. Blå, rød, gul, grøn. De dansede som stjernestøv og dannede mønstre, der lignede hjerter, spiraler og noget, der kunne være snefnug.

Farverne samlede sig og blev til billeder — et barn, der græder under et juletræ, en hånd, der rækker ud, sne, der falder. Minder, måske. Ikke deres egne, men alligevel genkendelige.

“Det er som magi,” sagde Liva og lænede sig frem.

“Det er følelser,” sagde Noah. “Han viser os, hvordan vi har det. Hvordan byen har det.”

Pippo stoppede og sagde: “Jul... svag.”

Liva rejste sig og gik hen til vinduet. Hun kiggede ud over byen, hvor gaderne lå mørke og stille. Kun enkelte julelys blinkede i det fjerne, men de virkede matte. Trætte.

“Så må vi gøre den stærk igen,” sagde hun.

Pippo kiggede op og sagde: "Mod... gløder."

Et øjeblik var der stille. Ingen sagde noget. Men noget havde ændret sig. Ikke i garagen. Ikke i byen. Men i dem.

Noah rejste sig og gik hen til Pippo. "Hvis du kan mærke os... kan du så hjælpe os?"

Pippo lagde sin hånd mod Noahs. Et svagt lys bredte sig mellem dem — varmt og gyldent.

"Del... lys," sagde den.

Liva gik hen og lagde sin hånd ovenpå. "Så deler vi."

De tre stod der, midt i garagen, med hænderne samlet og lyset imellem dem. Det var ikke stærkt. Ikke blændende. Men det var ægte. Og det var begyndelsen.

Da lyset mellem deres hænder langsomt svækkedes, trådte Noah et skridt tilbage og trak sin jakke på. Kulden udenfor virkede mindre skræmmende nu, som om noget varmt havde sat sig fast i ham.

"Jeg må hjem," sagde han. "Min mor bliver bekymret, hvis jeg ikke er der, når hun vågner."

Liva nikkede. "Vi ses i morgen. Vi må finde ud af, hvad vi gør nu."

Pippo kiggede op på ham og sagde blot: "Blå... vender tilbage."

Noah smilede og gik ud i natten. Sneen knitrede under hans sko, og stjernerne blinkede svagt over ham. Han tænkte på Pippos ord. "Blød blå med glimt af guld." Det var mærkeligt, men det føltes rigtigt. Som om nogen endelig havde set ham – ikke bare som en stille dreng, men som noget mere.

Liva blev stående lidt i garagen, mens det sidste skær fra deres hænder langsomt forsvandt. Pippo sad igen på tæppet og kiggede op mod loftet, som om han lyttede til noget, hun ikke kunne høre.

"Vil du med op?" spurgte hun.

Pippo rejste sig uden et ord og fulgte hende. Hans små skridt gav næsten ingen lyd, men hans tilstedeværelse fyldte rummet. Oppe på værelset satte han sig på sengen og stirrede på stjerneklustremærkerne i loftet.

Liva lagde et tæppe over ham og slukkede lyset. Pippo sagde stille: "Farver... hviler."

Hun smilede og satte sig ved skrivebordet. Uden at sige mere begyndte hun at tegne. Ikke noget bestemt – bare streger, der snoede sig som følelser.

Mens Liva og Pippo forsvandt op ad trappen, gik Noah ned ad vejen. I vinduerne, hvor julelysene plejede at hænge, var der nu kun mørke og tomhed. Han stoppede et øjeblik og kiggede op. "Julen er svag," havde Pippo sagt. Men måske... måske kunne den blive stærk igen.

Da han kom hjem, listede han ind og lagde sig i sengen uden at tænde lyset. Han lå længe og stirrede op i loftet, mens tankerne snurrede. Pippo. Farverne. Liva. Noget var begyndt. Noget større end dem alle.



## Kapitel 5 - Følelser og farver

Næste morgen vågnede Noah før vækkeuret. Han trak gardinet til side og så, at sneen havde lagt sig som et tyndt lag over haven. Himlen var grå, men ikke tung – mere som en pause før noget nyt.

Han spiste hurtigt og trak sin hue ned over ørerne, før han gik ud. På vejen mod Livas hus tænkte han på Pippo. Var den stadig i garagen? Eller havde Liva taget den med op?

Da han nåede frem, bankede han forsigtigt på hoveddøren. Liva åbnede med et smil, og bag hende kunne han ane Pippo, der sad på sengen med benene trukket op under sig, som en lille fugl der hvilede i reden. Hans øjne var rettet mod loftet, men det var tydeligt, at han så noget andet. Noget usynligt for de to børn, der nu stod og betragtede ham i stilhed.

“Han ville ikke blive i garagen,” sagde Liva.  
“Han frøs. Og... han ville være tættere på farverne.”

Noah trådte ind og tog støvlerne af. Pippo vendte sig og nikkede. “Blå... med guld... er her.”

Noah stivnede. “Det sagde han også i garagen. Om mig.”

Liva fniste. “Han har ventet på dig.”

Rundt om Pippo lå farveblyanter, glimmerpapir og en halvfærdig julekalender, som Liva havde opgivet for flere dage siden. Papiret var krøllet, og nogle af lågerne hang løst. Pippo rakte ud og tog en blå blyant, holdt den op mod lyset og gentog med sin sagte stemme: “Blød blå... med glimt af guld.”

Liva satte sig på kanten af sengen. “Måske er det sådan han ser os. Ikke som mennesker, men som farver.”



Pippo begyndte at tegne i luften igen. Denne gang var stregerne mere tydelige — som lysende spor, der svævede og snoede sig. En spiral af blå, rød og grøn, der dansede mellem fingrene på ham. Det lignede stjernestøv, men bevægede sig som tanker.

“Han ser følelser,” sagde Noah. “Som farver.”

Liva rakte ham en gul blyant. “Hvad med mig?”

Pippo tog den forsigtigt, som om den var lavet af glas. Han lukkede øjnene et øjeblik og tegnede en streg i luften. Den glødede rødtligt, men med mørke skygger i kanten. “Rød... stærk. Men mørk i kanten.”

Liva blev stille. Hun stirrede på farven, som om den afslørede noget, hun havde forsøgt at skjule. “Det er nok rigtigt,” sagde hun lavt. “Jeg har ikke rigtig følt mig... glad. Ikke siden mor og far begyndte at skændes hele tiden.”

Pippo lagde blyanten fra sig og lagde sin lille hånd på hendes hånd. Den var varm og let, som en fuglevinge. “Farver... ændrer sig,” sagde han.

Noah smilede. “Han forstår mere, end vi tror.”

Der gik et øjeblik, hvor ingen sagde noget. Kun lyden af vinden udenfor og et svagt knirk fra huset. Pippo rejste sig og gik hen til vinduet. Han kiggede ud over haven, hvor sneen lå som et tyndt tæppe. “Verden... er grå,” sagde han.

”I skal se at komme af sted, ellers kommer i for sent,” råbte Livas mor ude fra køkkenet.

Liva og Noah kiggede på hinanden. ”Vi går nu,” råbte Liva tilbage.

Liva satte sig på hug foran Pippo. ”Vi skal i skole nu, du må gemme dig her på mit værelse.”

Pippo kikkede bare på Liva også på Noah, han sagde ikke noget men de kunne mærke han forstod hvad de mente. I gangen mødte de Livas mor, der gav hende en madpakke og kyssede hende farvel.

”God dag børn” sagde hun og gik tilbage til køkkenet.

Senere, i skolen, efter de første to timer, sad Noah og Liva i frikvarteret og kiggede ud over skolegården. Børnene løb rundt, men der var noget anderledes. Som om stemningen var... tung.

“Tror du Pippo ville se dem som farver også?” spurgte Noah.

“Ja,” sagde Liva. “Men jeg tror, han ville se mest gråt.”

Noah nikkede. “Det føles sådan. Som om noget mangler.”

De gik hjem sammen, og da de kom ind på Livas værelse igen, sad Pippo på gulvet med kridt i hånden. Han havde tegnet et stort hjerte, fyldt med farver, der smeltede sammen i midten. Rød, blå, grøn, gul – og en farve, de ikke kunne navngive. Den skinnede som håb.

“Følelser er magiske,” sagde han.

Liva satte sig ved siden af ham og lagde hånden på hjertet. “Kan du lære os at se dem?”

Pippo kiggede op. “I ser dem allerede. I mærker dem. I er farver.”

Og for første gang i lang tid føltes det, som om noget i dem begyndte at gløde. Ikke som julelys eller stjernesvær – men som noget indeni, der havde ventet på at blive set.

## Kapitel 6 - Julelysene slukkes

Luften i Livas værelse var blevet tung af farver og følelser. Ingen sagde noget, men de vidste alle, at de måtte ud – ud i verden, ud i virkeligheden, ud hvor farverne kunne få plads til at strække sig. Pippo rejste sig først, som om han havde hørt et kald, og de fulgte efter ham uden at spørge.

Nu gik de gennem byen, stille og opmærksomme. Hver lyd, hver bevægelse, hver skygge virkede anderledes. Som om hjertet på gulvet havde åbnet noget i dem, og nu så de med nye øjne.

Byens gader lå mørke og stille, som om nogen havde trykket på en usynlig kontakt og slukket julen. Sneen dalede sagte, men den glimtede ikke længere. Ingen lyskæder, ingen stjerner i vinduerne. Kun skygger.

Noah og Liva gik side om side med Pippo mellem sig, pakket ind i et tæppe, der næsten dækkede hele hans lille krop. Kun de gule fjer stak ud, og øjnene glimtede under huens kant, men selv de virkede matte.

“Der plejede at være lys her,” sagde Liva og pegede på det store grantræ midt på torvet. “Sidste år blinkede det som et stjerneskud. Hele byen samledes her.”

Nu var der kun mørke grene og et par visne guirlander, der hang som triste minder om noget, der engang var. En tom bænk stod under træet, dækket af sne, som om den ventede på nogen, der aldrig kom.

De blev stående et øjeblik og lod blikket glide hen over torvet. Butikkerne lå stille og mørke, uden julelys eller pynt. De få mennesker, der havde vovet sig ud, gik med langsomme skridt og blikket rettet mod jorden, som om selv december havde mistet sin glans.



Pippo stoppede op og rystede. “Ingen lys. Ingen varme.”

Noah lagde hånden på hans ryg. Han føltes koldere end før. "Det er som om byen har glemt, hvordan man håber."

De gik videre, forbi Hr. Gnasted's hus, hvor der plejede at være så mange lyskæder, at man kunne se det fra skoven. Nu var der kun én enkelt pære, der blinkede svagt – som om den kæmpede mod mørket. Et vindpust fik den til at slukke helt.

"Folk siger, det er sabotage," sagde Liva. "Men jeg tror ikke på det. Det føles... større."

Pippo blev svagere for hvert skridt. Hans farver blev blege, og han sagde mindre og mindre. Kun et svagt "Pip..." kom af og til, som et ekko af noget, der var ved at forsvinde.

"Vi må gøre noget," sagde Liva og stoppede op. "Vi kan ikke lade julen dø. Ikke nu."

Noah nikkede. "Men hvad kan vi gøre? Vi er bare børn."

Pippo kiggede op på dem og sagde: "Mod... er rød."

De stirrede på hinanden. Ordene hang i luften som en gåde, men også som en nøgle.

Sneen dalede stille omkring dem, og et vindpust fik Pippo til at ryste. Den lille krop krøb lidt sammen, og de store, mørke øjne lukkede halvt i, som om verden blev for kold at se på.

"Vi må finde ud af, hvad der sker med ham," sagde Liva stille.

"Han bliver mere og mere træt for hvert skridt." Hun kiggede på Pippo, der slæbte fødderne gennem sneen.

"Og vi må tænde lysene igen. Ikke bare de elektriske. De indeni. Lyset i hjerterne."

Noah kiggede rundt. Gaderne var tomme. Ingen mennesker. Ingen latter. Kun stilhed.

"Så vi starter her. Med én handling. Én gnist."

"Liva, har du din fars lommelygte med?" spurgte han.

Liva nikkede, fandt lommelygten frem og rakte den til Noah.

Han tog imod den, tændte den og lagde den under det mørke grantræ. Lyset var svagt, men det glimtede i Pippes øjne. Han løftede hovedet en smule.

"Lys... lever," sagde han.

Et øjeblik stod de bare der. Og måske, bare måske, begyndte noget at vågne. En pære i et vindue blinkede svagt. En kat hoppede op på en mur og stirrede på dem, som om den vidste noget. Og inde i Noah, et sted han ikke helt kunne forklare, begyndte noget at gløde.



De stod længe under grantræet, som om de ventede på et svar fra sneen. Men der kom ingen. Kun stilhed. Til sidst vendte de om og gik hjem. Pippo var næsten faldet i søvn i Livas arme, og hans farver var svage som tusch på vådt papir.

“Vi må finde ud af, hvad der sker med ham,” sagde Noah. Liva nikkede.

“Og vi kan ikke være alene om det.” Snefnuggene lagde sig i deres hår, og mørket fulgte dem hele vejen hjem.

## Kapitel 7 - En plan i sneen

Det var lørdag formiddag, og sneen lå som et blødt tæppe over byen. Men inde i Livas stue summede en anden slags energi. Varmen fra radiatorerne blandede sig med spændte blikke og hviskende stemmer. Liva havde ringet til Freja. Noah havde sendt beskeder ud til dem, han stoledede på. William og Malik, hans venner, var kommet hurtigt, da de hørte, at “noget mærkeligt” var sket.

De var rykket ind i stuen, for Livas forældre var ikke hjemme. De var kørt helt ned til Blåsted for at hjælpe Livas onkel med noget. Det gjorde de tit, men Liva gad ikke altid tage med — og i dag havde hun ikke tid. Det passede perfekt, for nu havde de huset for sig selv.

Nu stod de i stuen og stirrede på Pippo, som lå på sofaen med tæppet trukket op til næsen. De gule fjer stak ud, og øjnene glimtede svagt, men der var noget skrøbeligt over ham. Noget, der fik dem til at tie.

“Er det... en alien?” hviskede William. “Han hedder Pippo,” sagde Liva. “Og han er ikke farlig.” Malik gik tættere på og kiggede nysgerrigt. “Han ligner noget fra en drøm.” Freja satte sig på gulvet og lagde hovedet lidt på skrå. “Hvad er der galt med ham?” Noah svarede stille: “Han mister farverne. Og byen gør det samme.”

Der blev stille. Sneen faldt udenfor, og inde i stuen begyndte noget at samle sig. Noget, der kunne blive til en plan.

Liva lagde et stort stykke pap på bordet og fandt tuscherne frem. “Vi har en idé. Men vi har brug for jer.” Hun skrev med store, røde bogstaver midt på papstykket:

### **Operation Juleglød.**

Hun satte et lille hjerte som prik over i’et. Pippo rørte ved ordet *mod* med sin lille hånd og sagde: “Mod er rød.”

Sofabordet blev ryddet, og midt på det lå nu papstykket som et centrum for noget nyt. Rundt omkring sad fem børn med benene trukket op under sig — og Pippo, halvt dækket af et tæppe,



lå midt i det hele som en slags hemmelig gæst. De var omgivet af tuscher, glimmer, klistermærker og en bunke gamle julekort.

De havde samlet tre venner fra skolen — William, Freja og Malik. Alle havde mærket, hvordan julen var begyndt at forsvinde. Ikke bare i gaderne, men i hjertet. Det var som om noget var blevet slukket, og ingen vidste hvordan man tændte det igen.

“Vi laver Julehjertet,” sagde Liva. “En klub. En bevægelse. Noget, der kan sprede varme.”

William løftede et øjenbryn. “Er det som spejderne? Bare med glimmer?”

“Nej,” sagde Freja og smilede. “Det er som håb. Bare med handling.”

De begyndte at klippe og klistre. Små kort med budskaber som “Du er ikke alene”, “Julen bor i dig” og “Et lys ad gangen”. Pippo tegnede farver i luften med sin lille hånd, og børnene forsøgte at efterligne dem på papir. Det blev ikke helt som hans lysende streger, men det var tæt nok. Nogle af kortene fik små stjerner, andre fik hjerter med glimmer. Malik lavede et kort med en tegning af Pippo og skrev: “Mod er rød – Pippo siger det selv.”

“Vi deler dem ud,” sagde Noah. “Til naboer, til folk på gaden, til dem der har glemt, hvad julen egentlig betyder.”

“Farver... smitter,” sagde Pippo og blinkede langsomt.

Liva smilede og kiggede rundt på gruppen. “Så lad os smitte hele byen.”

De lavede en stor plakat med kort, ruter og idéer. Liva tegnede et kort over byen og markerede steder, hvor julelys plejede at være. Hun skrev små noter: “Hr. Gnasted – én pære tilbage”, “Bageren – plejede at have stjerner i vinduet”, “Torvet – grantræet er mørkt”.

“Vi går i grupper,” sagde hun. “To og to. Vi deler kortene ud, og vi spørger folk, hvad de savner ved julen. Måske kan vi tænde noget i dem.”

Freja kiggede op. “Hvad hvis de ikke vil tale med os?”

“Så smiler vi,” sagde Noah. “Og giver dem et kort alligevel. Et smil er også en slags lys.”

Pippo lagde sin lille hånd på hjørnet af plakaten og sagde: “Hjerte... vokser.”

Et øjeblik blev der stille. Sneen faldt udenfor, og lyset fra vinduet ramte papstykket, så glimmeret glimtede som små stjerneskud.

“Vi skal lave en sang,” sagde Malik pludselig. “Noget folk kan huske. Noget der sætter sig fast.” “En julesang?” spurgte William. “Nej,” sagde Malik. “En håbssang.”

De begyndte at nynne og skrive linjer ned. Det blev ikke perfekt, men det var ægte. Pippo nikkede til rytmen og sagde: “Lyd... løfter.”

Liva rejste sig og kiggede ud af vinduet. En gammel dame gik forbi med langsomme skridt og et tomt blik. Liva greb et kort og løb ud. Hun sagde ikke noget, bare rakte det frem. Damen tog imod det og kiggede på det. Så løftede hun blikket og smilede svagt. "Tak, min ven. Det varmer," sagde hun og gik videre med et lille smil.

Liva kom tilbage med røde kinder og et glimt i øjet. "Det virker."

Og mens sneen faldt stille udenfor, voksede noget indeni dem. Noget stærkt. Noget varmt. Noget, der kunne blive til jul.

Liva satte sig igen og kiggede på Pippo, der nu lå med lukkede øjne, men stadig med et lille smil om næbbet. "Han har brug for os," sagde hun lavt. "Og måske har vi brug for ham."

Noah nikkede. "Vi starter i morgen. Første rute: torvet."

Freja pakkede kortene i en lille æske, og Malik lagde sanglinjerne i sin lomme. Udenfor blev sneen tættere, som om verden lyttede.

"Julen er ikke væk," sagde William. "Den er bare... gemt."

Pippo åbnede øjnene og hviskede: "Find... lyset."

Og med de ord sluttede mødet. Ikke med et farvel, men med **håb**!

- [\*Track 3 - Find lyset\*](#)

## Kapitel 8 - Julemandens tavshed

Efter mødet i Livas stue var de gået hver til sit, men noget havde ændret sig. Kortene lå nu i små bunker, sangen rumsterede i hovedet, og plakaten med "Operation Juleglød" hang skævt på væggen, som om den selv prøvede at huske, hvad de havde lovet.

Noah havde taget Pippo med hjem. Den lille alien havde virket træt, som om farverne i ham var blevet brugt op af dagens håb. Nu sad han på Noahs skrivebord og stirrede på en julesok, der engang havde betydet noget.

Noah lå på sengen med benene op ad væggen og stirrede på loftet, som om svarene gemte sig deroppe. Tankerne var tunge, som sne der ikke ville falde. Han huskede en juleaften, hvor hans mor havde tændt stearinlys, og hele stuen duftede af kanel. Dengang troede han, at lysene var sendt fra julemanden selv. Nu, når han huskede det, føltes de mere som forsøg på at holde mørket ude.

Udenfor var sneen blevet til slud, og gadelygterne blinkede som trætte øjne. Inde på værelset glimtede en lyskæde svagt, som om den også prøvede at tro. Stilheden var ikke rar, men den slags, der får tankerne til at larme.

Pippo sad på skrivebordet og kiggede på den gamle julesok, der hang halvhjertet fra reolen. Den var fyldt med støv og tomme håb. En gang havde den været rød og glitrende. Nu lignede den mest en glemt klud.

"Hvorfor gemmer I håb i sokker?" spurgte Pippo. "Er håb ikke noget, man deler?"

Noah vendte hovedet. "Hvem?"

"Ham... med gaver. Med tro."

Noah satte sig op og trak dynen om sig. "Julemanden?"

Pippo nikkede langsomt. "Folk taler. Men farverne... svage."

Noah blev stille. Han havde ikke tænkt over det længe. Ikke siden han var lille og troede, at julemanden kom ned gennem skorstenen, selvom de kun havde en ventilationsrist. Dengang havde han skrevet breve med krøllet håndskrift og lagt småkager frem, som hans mor spiste i smug.

"Jeg ved ikke," sagde han. "Måske findes han ikke som én person. Måske findes han i os."

Pippo kiggede længe på ham. Øjnene glimtede svagt, som om noget rørte sig bag dem.

"Tro... er lys," sagde han.



Noah rejste sig og fandt papir og blyant. Han satte sig ved skrivebordet, skubbede Pippo lidt til siden, og begyndte at skrive. Ikke til julemanden, men til håbet. Til det, der stadig glimtede et sted inde i.

*Kære du, der tror. Hvis du stadig lytter, så ved du, at vi prøver. Vi prøver at tænde lys, selv når alt er mørkt. Vi prøver at tro, selv når ingen gør. Vi prøver at være modige, selv når vi er bange. Hvis du findes — i os eller et sted derude — så hjælp os med at huske, hvad julen er.*

Han foldede brevet og lagde det i julesokken. Pippo rørte ved den og sagde: “Ord... gløder.”

Et øjeblik var der kun lyden af blyanten, der skrabede mod papiret, og Pippos sagte åndedræt, som om den også tænkte.

Døren gik op, og Liva trådte ind med sne i håret og røde kinder. Hun satte sig ved siden af dem og kiggede på sokken.

“Hvad laver I?” spurgte hun.

Noah pegede på sokken. “Vi skriver til håbet.”

Liva smilede, men der var noget i hendes blik, der afslørede en træthed.

“Jeg gik forbi bageren,” sagde hun. “Han sagde, han ikke gider sætte julelysene op i år. Det er ikke værd at tænde dem.”

Hun tog et stykke papir fra sin taske og begyndte at skrive. Pippo kiggede på hende og sagde:

“Din farve... er mørk rød. Men med gnister.”

Liva stoppede op og så på Pippo. “Gnister?”

“Mod. Sorg. Kærlighed. Alt blandet.”

Hun nikkede langsomt. “Det lyder som jul.”

Der blev stille igen. Men det var en anden slags stilhed. En, der ikke gjorde ondt. En, der gav plads.

Noah rejste sig og tændte den lille lyskæde, der hang over vinduet. Den havde hængt der siden sidste år. Den blinkede kun svagt, som om den også prøvede at tro.

“Tror du, han nogensinde svarer?” spurgte han.



Liva trak på skuldrene. “Måske ikke med ord. Men med noget, vi mærker.”

Pippo rejste sig og gik hen til vinduet. Den lagde hånden mod ruden og sagde:

“Tro... er ikke stemmer. Det er varme.”

Og uden at nogen sagde mere, blev rummet lidt varmere. Ikke på grund af radiatorerne, men på grund af noget, der glimtede i hjertet.

## Kapitel 9 - Skadeportalen genbesøgt

Natten var faldet stille, som om verden holdt vejret. Brevet i julesokken lå stadig urørt, men noget i rummet havde ændret sig. Pippo sov ikke — den sad ved vinduet og stirrede ud i mørket, hvor sneen begyndte at falde igen, denne gang blødere, mere beslutsomt.

Liva havde lagt sit papir ved siden af Noah's, og nu lå de to breve som om de kunne mærke, at de hørte sammen. Ingen sagde noget, men de vidste det: Noget kaldte. Ikke med ord, men med en følelse, som om skoven selv havde sendt en invitation.

Noah satte sig på sengen, og Liva fulgte efter. De sad der et øjeblik, stille, indhyllet i den slags ro, der kun findes i vinteraftener og gamle minder. Så drejede Liva hovedet og kiggede på Noah med et skævt smil.

“Du ser alt for alvorlig ud,” sagde hun og stak en finger ind under hans trøje.

Noah fór op. “Hvad laver du? Du skal ikke kilde mig — jeg kilder dig!”

Før nogen kunne nå at protestere, lå de på gulvet, rullende rundt i dynen og grinede, som om verden udenfor ikke fandtes. Pippo kiggede forundret til fra vindueskarmen, hovedet på skrå, som om den prøvede at forstå ritualet.

Liva satte sig op, stadig med et grin i øjnene, men nu mere alvorlig. Hun trak vejret dybt og kiggede mod vinduet, hvor sneen lagde sig i bløde lag.

“Der er noget, vi skal se,” sagde hun. “Noget, vi har overset i skoven.”

Noah nikkede og rejste sig. “Skadeportalen.”

Pippo rejste sig langsomt. Øjnene glimtede svagt, og dens stemme var næsten en hvisken:

“Sted... hjem... ikke hjem.”

Og uden at pakke mere end deres varme jakker og Livas fars gamle lommelygte, gik de ud i natten. Sneen knirkede under støvlerne, og sporene de efterlod, var ikke bare aftryk — de var begyndelsen på noget nyt.

Skoven var stille, som om den lyttede. Sneen lå som et tyndt tæppe over stien, og hver gren bar sin egen lille byrde af frost. Noah og Liva gik forrest, med Pippo mellem dem. Den lille alien virkede urolig — fjerene strittede, og dens øjne flakkede mellem træerne, som om den ledte efter noget, den ikke kunne huske.

De gik over åen på det væltede træ. Det var ikke helt nemt — den gamle træstamme var dækket af sne og glat som is. Noah gik først, med Liva lige bag sig, og sammen hjalp de Pippo sikkert over. Den lille alien klamrede sig til Livas arm, fjerene strittede, og øjnene flakkede.

“Det var her,” sagde Liva og pegede mod den gamle stendysse. “Skadeportalen.”

Pippo stoppede brat. Den rystede, som om noget i luften gjorde ondt. De små fjer på nakken rejste sig, og dens vinger foldede sig tæt ind til kroppen.

“Sted... hjem... ikke hjem,” sagde den og tog et skridt frem.

Noah kiggede på Liva. “Tror du, det er her, den kom fra?”

“Eller noget lignende,” svarede hun. “Måske er det en slags overgang. En port mellem verdener.”



Pippo gik hen til den største sten og lagde sin klo på den. Den begyndte at gløde svagt — ikke som lys, men som varme, der bredte sig i jorden. Et sus gik gennem træerne, og sneen omkring stenen begyndte at smelte i en perfekt cirkel, præcis som dengang de fandt Pippo længere inde i skoven.

“Energi... gammel,” sagde den. “Brugt. Brudt.”



Et svagt brum lød under jorden, og en ny sten dukkede op — glat, mørk og med et svagt grønt skær, der pulserede som et hjerte. Pippo faldt på knæ foran den. Øjnene blev blanke, og dens stemme var lav og skælven:

“Hjemme... og ikke hjemme.”

Liva satte sig ved siden af ham. “Er det din planet? Din familie?”

Pippo svarede ikke. Den stirrede bare på stenen, som om den så noget, de ikke kunne se. Noah lagde hånden på hans skulder.

“Vi finder ud af det. Du er ikke alene.”

Pippo rørte ved stenen igen, og et glimt af lys skød op i luften — som en stjerne, der eksploderede i stilhed. I et øjeblik så de billeder: Pippo i en slags rumskib, ensom, bange. En portal åbner sig. Noget mørkt følger efter.

“Jeg skulle bringe lys,” sagde Pippo. “Men mørket... kom med.”

Liva stirrede på stenen. “Er det mørket, der dræner julen?”

Pippo nikkede langsomt. “Det spiser farver. Spiser tro. Det skjuler sig i mennesker... i glemte steder.”

Noah fandt sin notesbog og tegnede mønstrene, som han så på stenen. Liva tog billeder med sin mobil. Pippo rørte ved jorden og sagde:

“Her begyndte det. Her... mistede jeg noget.”

Et vindstød fejede gennem lysningen, og sneen hvirvlede op. Pippo rejste sig og så på dem.

“Jul... er lys i mørket. Vi må tænde det igen.”

Liva rejste sig og børstede sne af sine bukser. “Vi må finde ud af, hvad det mørke er. Hvis det kom med dig, så kan vi måske sende det tilbage.”

“Eller forvandle det,” sagde Noah. “Hvis vi forstår det.”

Pippo så på dem begge. “Farver... kan kæmpe. Men kun sammen.”

De gik tilbage mod byen, langsomt, som om hvert skridt bar en ny erkendelse. Pippo så op mod himlen og sagde:

“Porten... må lukkes. Men først... må vi forstå.”



## Kapitel 10 - En hemmelig klub

Livas kælder var kold, men fuld af muligheder. Der stod gamle møbler, en støvet globus og en reol med bøger, som ingen havde læst i årevis. Midt på gulvet havde de lagt tæpper og puder, og Pippo sad i en papkasse, som han havde erklæret for sin "base". Han havde pyntet den med glimmer og et klistermærke med en stjerne.

Liva havde spurgt sin mor, om de måtte bruge kælderen som klubhus. Det havde de selvfølgelig fået lov til – Livas mor var altid glad, smilende og i godt humør. "Bare I ikke roder alt for meget," havde hun sagt med et grin. Kælderen var perfekt: den havde sin egen indgang via den udvendige trappe på husets side, og den indvendige trappe lå lige ved Livas værelse, så det var nemt at komme frem og tilbage uden at blive opdaget. Det var især praktisk, når man havde en alien som Pippo boende.

Det var to dage efter mødet i stuen. Nu var de samlet igen – denne gang med flere kort, flere idéer og en ny slags energi. Operation Juleglød var ikke længere bare en plan. Det var blevet til en bevægelse.

"Vi skal have struktur," sagde Liva og pegede på en tavle, hun havde fundet i garagen. "Hold, opgaver, ruter. Vi skal være mere end håb. Vi skal være handling."

Hun havde hørt sin far bruge ordet struktur utallige gange, især når han talte om sit arbejde som projektleder. Han sagde altid, at uden struktur blev selv de bedste idéer til rod. Liva havde aldrig helt forstået det dengang, men nu gav det mening. Nu var det hendes tur til at skabe orden i kaos.

Freja skrev navne og tidspunkter op. William og Malik diskuterede, hvordan de kunne nå flest mulige steder uden at vække for meget opmærksomhed. Noah havde lavet en liste over folk, han vidste var alene i december.

Pippo gik rundt og lyttede. Han gentog ord, han havde lært: "Hjerte... glæde... mod." Men nu kom der nye: "sammen... hjælpe... varme." Han pegede på tavlen og sagde: "Plan... er lys."

De lavede små pakker med tegninger, hjerter og julekort. Pippo tegnede farver i luften og sagde: "Du er grøn med glimt af sølv," til Freja. Hun smilede og sagde: "Hvad betyder det?" Pippo svarede: "Håb... og styrke."

De planlagde en særlig mission: at tænde lys på torvet. Ikke elektrisk lys, men levende lys – lanterner med budskaber, som de ville stille op i mørket. "Vi kalder det Lyshjertet," sagde Malik. "Det skal være synligt. Noget folk ikke kan ignorere."

Liva fandt en gammel kasse med stearinlys og glaskrucker. De begyndte at dekorere dem med glimmer, stjerner og små sedler. Pippo skrev sin første hele sætning: "Lys er kærlighed." De stirrede på ham. "Du skrev det selv?" spurgte Noah. Pippo nikkede. "Jeg... lærer."

De lavede et klubmærke – et hjerte med en stjerne i midten – og satte det på tavlen. "Vi er Julehjertet," sagde Liva. "Og vi er klar."

Men noget manglede stadig. Liva kiggede rundt og fik en idé. "Vi skal hedde Julehjertet 222! Det er vores hemmelige tal – det betyder, vi står sammen, hjælper hinanden og passer på følelserne."

De lavede et skilt til døren med glimmer og stjerner. Øverst stod der:

### *Julehjertet 222*

*Her handler det om:*

*2 – Venskab*

*2 – Følelser*

*2 – Samarbejde*

Skiltet glimtede i lyset fra vinduet – glimmeret dansede, og stjernerne lignede små snefnug. Under overskriften stod de tre to-taller som små søjler af håb.

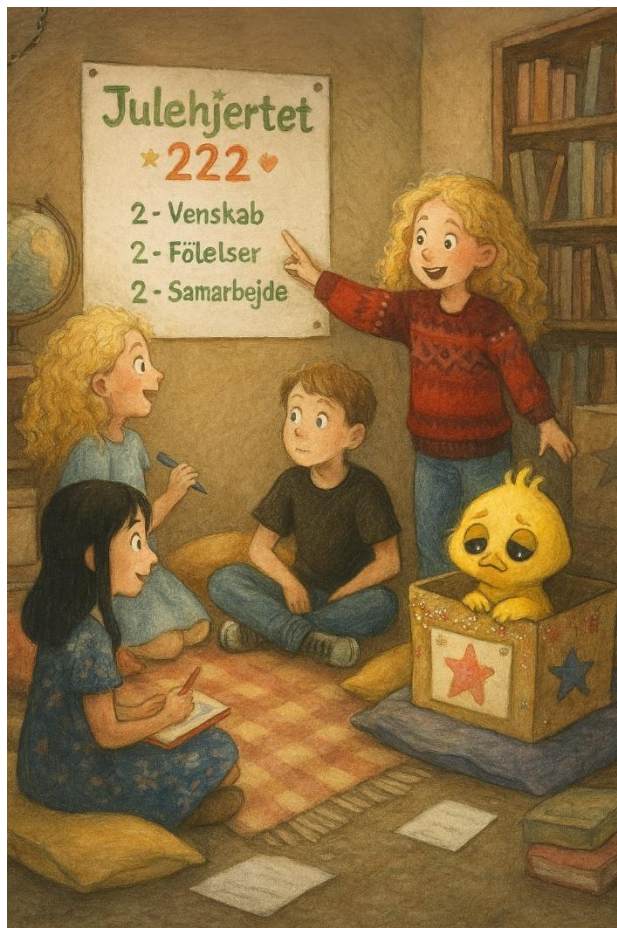
Pludselig lød der trin på den indvendige trappe. De stivnede alle sammen. Pippo kiggede op med store øjne, og Noah reagerede lynhurtigt – han greb Pippo og skubbede ham ned under bordet, hvor tæpperne lå i en bunke. Pippo krøllede sig sammen og hviskede: "Hemmeligt... nu."

Døren gik op, og Livas mor kom ind med et fad fyldt med småkager og en termokande med varm kakao. "Jeg tænkte, I kunne bruge lidt hygge," sagde hun med et smil.

Liva rejste sig og stillede sig foran tavlen. "Mor... du kan altså ikke bare gå ind i en hemmelig klub. Der er regler."

Hendes mor lo. "Undskyld, frøken klubformand. Skal jeg banke på næste gang?"

Liva nikkede alvorligt. "Ja. Og med den hemmelige kode."



“Åh, hvad er den?” spurgte hendes mor og løftede et øjenbryn.

Freja bankede med knoerne på bordet: *bank bank – bank bank – bank bank*. Tre dobbelte bank. Et rytmisk mønster, som kun medlemmer kendte.

Livas mor gentog det kluntet og grinede. “Jeg må nok øve mig. Nå, jeg stiller bare kakaoen her og smutter igen.”

Da døren lukkede, krøb Pippo frem under bordet og snusede til småkagerne. “Kage... er fred,” sagde han og tog en bid.

William nikkede. “Det er faktisk rigtigt. Kage skaber fred. Det burde være en regel.”

Liva skrev det på tavlen under “Klubregler”: **Kage er fred.**

Døren gik op igen, og en pige trådte ind med et smil. Det var Josefine – Livas kusine, som også gik på skolen og i samme klasse som de andre. Hun havde hørt dem tale om klubben i frikvarteret og var blevet nysgerrig.

“Er det her jeres hemmelige klub?” spurgte hun og kiggede nysgerrigt på tavlen.

Liva nikkede. “Ja! Vi har lige lavet mærket og skiltet. Og vi har fået et navn – Julehjertet 222.”

Josefine læste ordene højt og smilede. “Tre to-taller... det lyder som tre vennepar, der holder hinanden i hånden. Det er ret fint.”

Hun kiggede på Liva og blinkede. “Må jeg være med?”

Noah rakte hende en tusch med glimmer på hættten. “Vil du skrive dit navn på skiltet?”

Josefine tog imod tuschen, men stoppede op midt i bevægelsen, da hendes blik faldt på Pippo, som sad roligt i hjørnet med sin gule dun og store øjne.

“Okay, hvem har klædt sig ud som en gul badeand? I prøver virkelig at skræmme nye medlemmer, hva’?” sagde hun med et grin.

Ingen svarede med det samme. Pippo blinkede langsomt. Josefine kiggede skiftevis på de andre og på Pippo.

“Vent... det der er ikke et kostume, vel?”

“Nope,” sagde Noah og Liva i kor.

Liva trådte et skridt frem og sænkede stemmen en smule. “Vi fandt ham i skoven. Han var helt alene... og han tegnede følelser i luften med farver. Det var som om han kunne vise os, hvad han følte – uden ord.”

Josefine stirrede på Pippo, der nu vippede lidt med hovedet og lod en svag blå glød svæve op fra sin lille hånd.

“Liva har ret,” sagde Noah blidt. “Vi skal hjælpe ham. Og han hjælper os.”

Josefine stod stille et øjeblik, som om hun prøvede at forstå det hele. Så smilede hun og vendte sig mod tavlen. “Okay. Jeg skriver mit navn. Men jeg vil vide alt om badeanden bagefter.”

Da de gik op ad kældertrappen, var det som om noget havde ændret sig. Ikke bare i dem, men i luften omkring dem. Pippo stoppede ved døren og sagde: “Jul... begynder i jer.”

Og i kælderen, blandt papkasser og gamle bøger, var noget blevet til. Noget hemmeligt. Noget stærkt. Noget, der kunne blive til jul.

## Kapitel 11 - Pippo lærer dansk

Weekenden kom som et varmt tæppe over byen, og i kælderen under Livas hus begyndte noget at glimte. Noah og Liva havde samlet deres venner fra “Julehertet 222” med ét mål: at bringe julestemningen tilbage. Det føltes, som om de var julens sidste håb.

Dagen før havde de fået lov til at bruge kælderen – et sted, der hurtigt var begyndt at føles som deres eget skjulested. Her skulle deres hemmelige klub tage form, og her skulle deres julemission begynde.

Kælderen duftede svagt af støv og kakao. Glimmeret fra skiltet “Julehertet 222” blinkede i det dæmpede lys, og tavlen var fyldt med ord, tegninger og små sedler med håb. Pippo sad i sin papkasse og stirrede på en julekugle, han havde fået af Liva. Den var rød med guldmønster, og hver gang han rørte ved den, sagde han stille: “Glimmer... varm.”

Noah sad med en notesbog og skrev ned, hvad Pippo sagde. Ikke fordi han skulle huske det — men fordi det føltes vigtigt. Som om ordene kom fra et sted, han ikke helt forstod.





“Mod,” sagde Pippo og pegede på en tegning af en lanterne. “Mod... er rød.”

“Hvordan ved du det?” spurgte Freja og satte sig ved siden af ham.

Pippo blinkede langsomt. “Farver... er følelser. Jeg ser dem.”

William rynkede panden. “Så... hvis jeg er glad, er jeg gul?”

Pippo kiggede på ham og rystede på hovedet. “Nej. Du er orange med prikker af blå. Glad... men tænsom.”

De andre børn stirrede på hinanden og begyndte at gætte deres egne farver. Det blev til en hel debat, hvor Josefine insisterede på, at hun måtte være lilla, fordi hun elskede stjernehimlen. Pippo smilede og sagde: “Du er grøn med glimt af sølv. Håb og styrke.” Josefine blev stille og sagde: “Det er den bedste gave, jeg har fået.”

Liva tog et kridt og skrev “Mod = Rød” på væggen under “Klubordbogen”. Pippo rejste sig og gik hen til tavlen. Han tog en blå tusch og skrev langsomt: “Savner.” Bogstaverne var skæve, men tydelige. Han kiggede på dem, som om han kunne mærke dem med hele kroppen.

“Savner... er blå,” sagde han. “Blød blå. Med glimt af guld.”

Noah så på ham. “Er det mig?”

Pippo nikkede. “Du savner... men du håber.”

Der blev stille. Ikke en tung stilhed, men en blid én. Som sne, der lægger sig uden at larme.

“Jul,” sagde Pippo. “Jul... er farver. Men kun hvis nogen ser dem.”

Liva satte sig på gulvet og kiggede rundt. “Vi ser dem nu. Tror jeg.”

Pippo smilede. “Så... jul begynder.”

De lavede en ny liste på tavlen: “Ord Pippo har lært.” Den voksede hurtigt. “Hjerte.” “Tid.” “Tilgiver.” “Sammen.” “Fred.” “Kage.” William insisterede på, at “Kage” skulle stå med stjerner omkring.

“Gaver,” sagde Pippo pludselig. “Gaver uden tid... er tomme.”

Josefine kiggede op fra sin tegning. “Hvad mener du?”

Pippo satte sig ved siden af hende og lagde hovedet lidt på skrå. “Hvis man giver... men ikke er der... så er gaven kun papir.”

Liva blev stille. Hendes far rejste meget, og selvom hun vidste, at han tænkte på dem, savnede hun ham altid, når han var væk. Hun længtes efter lyden af hans guitar og de sange, han plejede at spille for dem.

“Han har ret,” sagde hun. “Det handler ikke om ting. Det handler om nærvær.”

De begyndte at tale mere om julen. Ikke om lyskæder og ønskelister, men om det, der ikke kunne pakkes ind. Om varme blikke, om at blive husket, om at høre til.

Dage flød sammen som smeltet chokolade i solen, og børnene arbejdede koncentreret på deres hemmelige mission. Kun afbrudt af Livas mor, der med jævne mellemrum dukkede op med snacks, som om hun var en slags husholdnings-ninja med hang til hjemmebak og uanmeldte besøg. Pippo var blevet ekspert i at kaste sig ned i sin kasse med en ynde, der kunne få en kat til at rødme – især fordi moren var blevet instrueret i at banke på først. Desværre havde hun aldrig helt forstået det der med “kodebank”, og hendes version lød mest som en rytmisk forvirring.

Josefine, William og Freja havde fået lov til at overnatte og var ankommet med soveposer, snacks og en plan om ikke at sove overhovedet. Malik måtte hjem og sove, men var tilbage søndag morgen med morgenhår og en energi, der kunne drive en vindmølle. Hele weekenden var gået med at skrive, tegne og diskutere, om Pippo egentlig kunne lide lakrids (han påstod han var allergisk over for “sort mystik”).

Da mørket faldt på og stearinlysene kastede dansende skygger på væggene, lå de alle sammen under tæpper, som om de var en flok tankefulde burritos. Pippo kiggede rundt og sagde med sin sædvanlige alvorlige tone, der altid blev efterfulgt af et blink: “Dansk... er følelser. Ikke kun ord.”

Noah nikkede. “Og du lærer det hurtigere end nogen, jeg kender.”

Pippo kiggede på ham. “Fordi I... giver mig tid.”

Liva skrev det på tavlen med sin fineste kridtstemme: “Tid = gave.”

Og i kælderen, hvor glimmeret stadig glimtede, og ordene voksede som små frø i en hemmelig have, lærte Pippo ikke bare dansk. Han lærte menneskelighed.

Da de pakkede sammen, var der en stille glæde i luften – som om rummet selv sagde tak. Josefine, William, Freja og Malik tog deres ting. Trætte smil, krøllede soveposer under armen. De vinkede farvel, krammede, grinede og hviskede små hemmeligheder om, hvad der skulle ske i næste kapitel af deres fælles eventyr.

“Vi ses i morgen,” sagde Pippo med et teatralisk buk. “Hvis universet ikke har andre planer.”

Liva og Pippo gik op på hendes værelse, hvor vinduet stod på klem og duften af æbletræer sneg sig ind. Noah fulgte med et øjeblik, og de satte sig alle tre på sengen, mens de spillede et hurtigt spil kort – Pippo tabte med vilje, men påstod det var en strategisk beslutning.

“Det har været en god weekend,” sagde Noah og rejste sig. “En af dem man ikke glemmer.” Han klappede Pippo på skulderen, smilede til Liva og forsvandt ned ad trappen med lette skridt.

Tilbage i værelset sad Pippo og Liva i stilhed et øjeblik. Udenfor begyndte stjernerne at dukke op én efter én, som om de også ville være med.

“Tid er en gave,” gentog Pippo og kiggede ud. “Og I har givet mig en hel weekend fuld af den.”

## Kapitel 12 - Kommunens kolde beslutning

Mandag morgen var anderledes. Ikke fordi det regnede, eller fordi sneen var blevet til sjaap, men fordi noget i luften føltes forkert. Som om nogen havde trukket mørklægningsgardinerne for julen.

På opslagstavlen på gangen ved skolens indgang hang en ny kedelig meddelelse, trykt på gråt papir med alt for små bogstaver:

### **MEDDELELSE FRA KOMMUNEN**

Grundet budgetmæssige hensyn  
aflyses årets julearrangementer.  
Ingen julefest,  
ingen julepynt,  
ingen fælles afslutning.

Eleverne gik forbi med rynkede pander og sænkede skuldre.

Liva stirrede på papiret med store øjne og rynket pande. "De mener det alvorligt."

Noah læste det igen og igen, som om ordene ville ændre sig. Han bed sig i læben. "De har givet op."

I klassen var stemningen tung. Selv læreren virkede opgivende. Hun fjernede den lille lyskæde fra tavlen med et suk, som om hun slukkede håbet. Hun kiggede ud over klassen, og hendes blik dvælede ved de nedslåede øjne. Hun havde selv pyntet op i weekenden, håbet at kommunen ville ombestemme sig. Men nu stod hun her, med hænderne om den sammenfoldede dug, og følte sig som en forræder. "Vi må desværre følge kommunens beslutning," sagde hun og foldede den lille jule dug sammen, der ellers havde ligget under kridtbøtten for enden af katetret.

Noah huskede, hvordan læreren plejede at læse et lille juleeventyr op hver morgen i december. Klassen havde sunget "Nu tændes tusind julelys" med stearinlys i vindueskarmen, og der havde altid været duften af appelsiner med nelliker. Dengang havde december føltes som en varm favn. Nu var der kun kulde og gråt papir. Og nu, hvor dugen også forsvandt, føltes det som om julen helt blev pakket væk.

Pippo sad krøllet sammen i Livas taske, pakket ind i tørklæder og en stor hue, der dækkede hans fjerklædte arme og lille næb. Med sin lille krop kunne han lige akkurat gemme sig, og når han bevægede sig, lignede han mest af alt en meget mærkelig bamse. Han hviskede: "Julen er slukket."

I frikvarteret samledes Julehjertet 222 i skolens kælder – det var ikke som Livas hyggelige kælder, hvor de havde deres klubhus, men den kolde og fugtige underetage under fysiklokalet.

"De kan aflyse arrangementer," sagde Freja og satte sig på en pude. "Men de kan ikke aflyse håb."

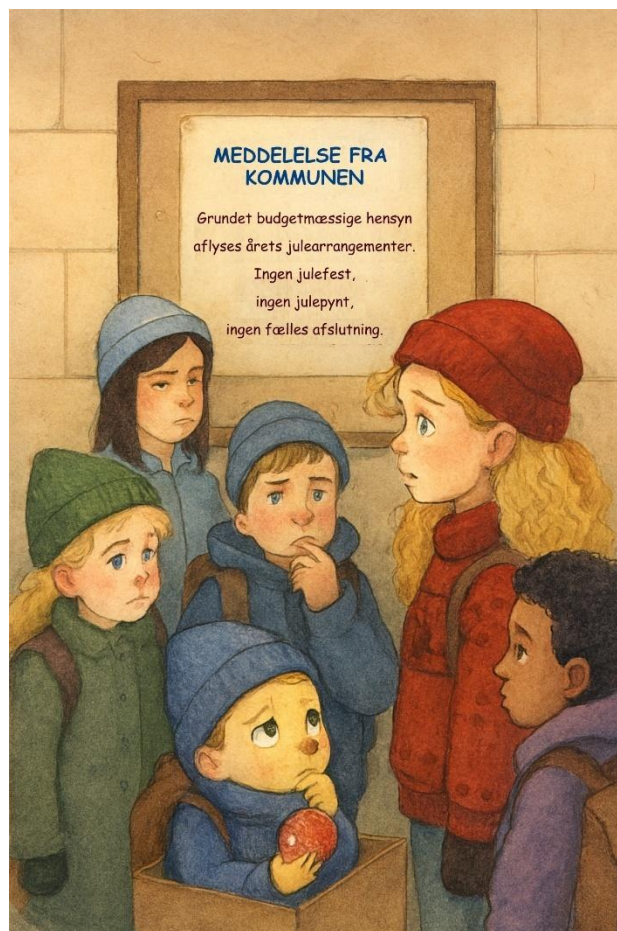
Malik holdt et skilt op, han havde lavet i første time: "Jul er hjerte, ikke penge." Bogstaverne var skæve, men budskabet var klart. "Vi laver vores egen fest," sagde Liva og rejste sig. "Vi spreder juleglæde, selvom de ikke vil." Pippo kravlede ud af tasken og satte sig, som om han sad i sin papkasse. Han kiggede rundt og sagde med sin særlige alvor: "Mod... er rød. I er lys."

"Vi mødes efter skole i klubben," sagde Liva med bestemt stemme.

"Ja," sagde Noah, "så laver vi en plan."

Alle var enige og på vej op til klasseværelset igen, og Liva råbte: "2-2-2!" med den ene hånd rakt i vejret og knyttet næve – som et slags kampråb. "2-2-2!" råbte de andre i kor.

Efter skole samledes de i Livas kælder. De lavede plakater med glimmer og tusch. *Vi vil have julen tilbage*, stod der. De skrev et brev til kommunen med samme budskab og lagde en plan for at samle støtte.





De gik fra hus til hus. Pippo var med, pakket ind i en stor frakke og hue, og ingen lagde mærke til, at den lille skikkelse med de store øjne ikke var helt som de andre. Han sagde ikke meget, men når han gjorde, lød det som poesi.

Josefine havde lavet en sang, og Pippo havde hjulpet med teksten. Den var enkel, men stærk:

---

*“Jul er mere end pynt og fest,  
Jul er håb i hjertets gest.  
Når lyset slukkes, tænder vi,  
Med mod og varme – vi står fri.”*

---

De stillede sig op foran skolens hovedindgang og sang Josefine og Pippos sang, mens sneen begyndte at falde igen – blødt og stille, som om himlen selv lyttede. Flagerne lagde sig som små lys på skuldrene, på plakaterne, på Pippos næb. Det var ikke bare sne – det var en slags svar. Et tegn på, at noget større end kommunen havde hørt dem.

Nogle voksne stoppede op. En mor tørrede en tåre. En lærer smilede og nikkede. De nævnte ikke Pippo. Ikke endnu. De sagde bare, at de havde lært noget — om håb, om farver, om at julen ikke kan aflyses, hvis man tror på den.

Langsomt begyndte noget at gløde igen — ikke i kommunens regneark, men i folks øjne.

- [\*Track 4 - Jul er mere end pynt og fest\*](#)

## Kapitel 13 - En gave uden papir

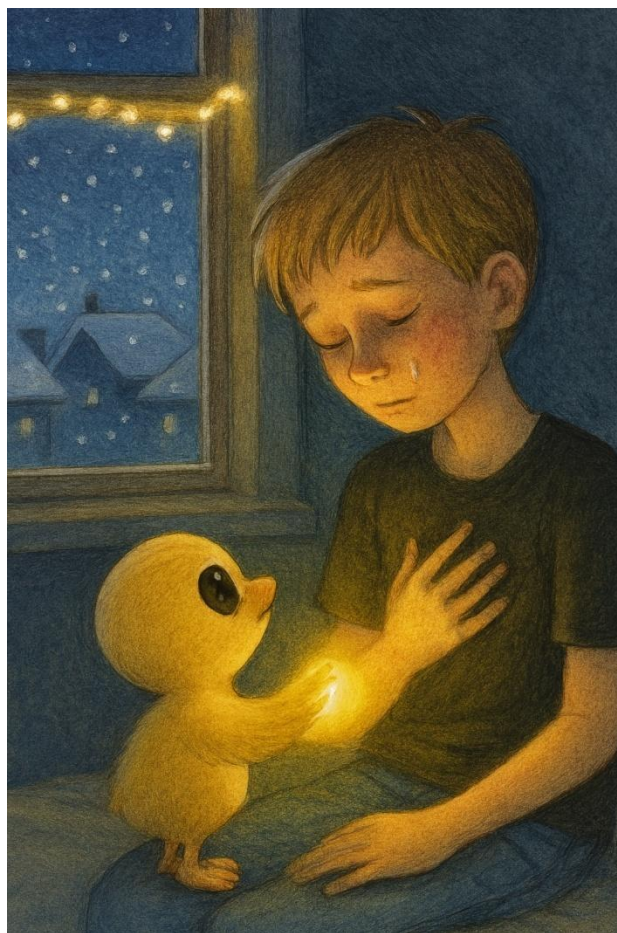
Efter at de havde stået foran skolen og sunget, og den bløde sne var begyndt at falde, var børnene fyldt med en ny energi. Men da de skulle skilles, sagde Liva, at de desværre måtte hjem. "Mine bedsteforældre kommer på besøg," sagde hun med et suk. "Og de kan ikke lide 'overraskelser'." Liva så på Pippo, der sad trygt i Noahs favn. Han var en del af 'overraskelserne'. Noah mærkede Pippo, der kiggede op på ham med sine store, sorte øjne, som om han allerede vidste, at han skulle med ham. "Han kan bare sove hos mig," sagde Noah stille, og for en gangs skyld var han ikke genert. Liva smilede taknemmeligt. "Tak, Noah." Sagde hun og gav ham et smil, som kun hun kan give ham, han smilede tilbage og sådan endte det med, at Pippo gik med Noah hjem.

Noah sad på sit værelse, omgivet af sin egen stilhed. Udenfor dalede sneen langsomt, som om verden havde sænket farten for at give plads til noget vigtigt. Hver eneste fnug var en lille, hvid prik i mørket, og de lagde sig i et blødt, tykt lag på hustagene. Lige over for vinduet hang en enkelt lyskæde, som Noah havde sat op tidligere på dagen. Den lyste varmt og gult, og selvom det kun var en lille kæde, føltes den som et trodsigt svar på kommunens kolde beslutning.

Pippo sad på vindueskarmen, krøllet sammen til en gul fjerbold, og kiggede ud. Dens store, mørke øjne var fyldt med et udtryk, som Noah efterhånden genkendte: en blanding af nysgerrighed og en ældgammel tristhed. Dens fjer glimtede svagt i lyset fra julekæden.

"Du... tænker," sagde Pippo pludselig og hoppede med en let fjedrende bevægelse ned på gulvet.

Noah nikkede, uden at flytte blikket fra vinduet. "Jeg tænker på, hvad julen egentlig er. Jeg tænker på, at jeg savner noget, jeg ikke helt kan forklare."



Pippo nærmede sig ham, et skridt ad gangen. Dens fødder lavede næsten ingen lyd mod gulvet. Den stoppede foran Noah og rakte en lille hånd frem mod hans bryst. "Du... savner."

Noah mærkede Pippos lille hånd, der hvilede let mod hans trøje. Det var ikke koldt, men heller ikke varmt. Det føltes bare... rigtigt. En dyb længsel, som han havde båret med sig, selv før julen begyndte at miste sin glans, føltes pludselig genkendelig.

Pippo lukkede sine store øjne, og et svagt, gyldent lys begyndte at strømme fra dens lille hånd. Det var ikke et skarpt lys, men blødt og varmt, som gløden fra et stearinlys. Lyset begyndte at sprede sig, ikke i rummet, men inde i Noah. Det var som om, at lyset fandt vej fra Pippos lille hånd og direkte ind i hans bryst. Varmen bredte sig som ringe i vand, ud i hans arme, ned i hans ben, op i hans hals og ind i hans hoved.

Han mærkede en bølge af minder, af følelser, som han ikke vidste, han havde mistet. Han huskede julen, dengang den føltes fuldkommen. Dengang, hvor sneen bare var sne, og ikke sjap. Dengang, hvor julelysene lyste op i mørket, og ikke bare var en pengeslugende udgift for kommunen. Han mærkede varmen fra de voksnes hænder, da de holdt hans, og han mærkede forventningen, som en lille, gnistrende stjerne i maven. Han mærkede en glæde, som han havde glemt. Han mærkede, at han var elsket, at han hørte til.

Noah lukkede øjnene. Han følte sig let, som om han var fyldt med helium. En tåre, så varm, at den næsten sved, trillede ned ad hans kind. Det var en tåre af lettelse. En tåre af at blive set og forstået, uden at et eneste ord var blevet sagt. Det føltes som om, nogen havde givet ham en gave, der ikke kunne pakkes ind. En gave af nærvær, af forståelse og af håb.

"Jeg mærkede noget," hviskede Noah, hans stemme rystede af følelser. "Noget ægte. Jeg mærkede, at julen ikke bare er ting. Det er... en følelse."

Pippo åbnede sine øjne og smilede. De store øjne skinnede af en indre lys. "Farver... vender tilbage," sagde den med sin blide, dybe stemme. "Din farve... lyser."

Noah rejste sig og gik hen til vinduet. Sneen dalede stadig, men nu glimtede hvert fnug. Som om hver fnug bar en lille smule af den tro, som Pippo lige havde givet ham.

Han vendte sig mod Pippo. "Tak," sagde han.

Og Pippo svarede kun: "Du... lyser." Noah vidste, at det ikke var en kompliment. Det var en påmindelse. En påmindelse om, at den julens glød, som kommunen havde slukket, stadig eksisterede. Den eksisterede, så længe han troede på den, så længe han nærmede den med sin egen varme og fantasi.

## Kapitel 14 - Liva mister troen

Noah vågnede tidligt. Pippo havde sovet hos ham om natten, fordi Liva skulle have besøg af sine bedsteforældre. Nu var de på vej over for at hente Liva, inden de skulle i skole.

De fandt hende ved familiens garageport, hvor hun stod og stirrede tomt ud i luften. Noah kiggede på hende og kunne med det samme se, at hun var trist.

“Er du okay?” spurgte Noah, mens Pippo forsigtigt kiggede frem under hans jakke.

Liva trak på skuldrene. “Jeg har bare brug for ro,” mumlede hun, hendes øjne var røde og opsvulmede. Hun kiggede ikke på Pippo, men hendes stemme var en dyb, tom lyd. “Pippo skal blive her i dag. Han skal have en pause.” Noah kunne mærke, at det nok mest var Liva, der havde brug for en pause fra ham.

Pippo reagerede med et svagt “Pip,” men forstod straks, at Liva ikke var vred på ham, men på noget, der var meget større, end han forstod. Noah og Liva lukkede Pippo ned i familiens kælder, hvor han straks kravlede ned i sin papkasse. Noah kiggede på Pippo, der krøllede sig sammen. “Vi ses efter skole,” sagde Noah stille, selvom han følte en knude i maven. Han vidste, at Liva havde brug for at være alene. Noah og Liva gik i stilhed mod skolen.

Skolen summede af en tung, decembertræthed. Papirklip, som eleverne havde lavet med forsigtige fingre for bare en uge siden, hang nu slapt fra loftet, som om selv de havde mistet håbet. Læreren havde opgivet at få børnene til at synge julesange. En guitar stod i hjørnet, dækket af et gråt klæde, og den plejede ellers at give lyd til “Nu tændes tusind julelys”.

Liva sad alene ved vinduet og stirrede ud på den grå himmel, der var lige så trist som hendes eget sind. Hun havde simpelthen ikke kræfter til at passe på Pippo, til at forklare ham og tage sig af hans naive, men sande spørgsmål. Hun havde brug for stilhed, for en pause.

Noah satte sig forsigtigt ved siden af hende. “Er du okay?” spurgte han og rørte ikke ved hendes arm, men sad bare ved siden af, som en trofast skygge.

Liva trak på skuldrene, hendes blik flakkede. “Jeg ved ikke, om det nytter noget,” sagde hun og så ned på sine knyttede hænder. “Vi prøver, og prøver... men det føles som om, ingen lytter. Vi synger, og de kigger bare på os. Vi skriver breve, og de smider dem sikkert bare ud. Vi har intet at give dem, intet at bytte med, andet end håb. Og de voksne...” hun sukkede og trak vejret ind og ud af næsen. “De voksne har ikke længere brug for håb.”

Noah var stille et øjeblik. Han vidste ikke, hvad han skulle sige. Han havde følt præcis det samme i flere uger. Han havde følt sig som en myre, der prøvede at flytte et bjerg, men Pippo

havde givet ham noget, han ikke vidste, at han savnede, og det havde givet ham mod. "Men du har jo været den stærke," sagde Noah stille. "Du startede Julehjertet 222. Vi gjorde det jo for din skyld."

"Ja," sagde hun, og hendes stemme var en dyb, tom lyd. "Men måske var det bare en idé. Måske er julen virkelig ved at dø, og vi kan ikke redde den."

Senere på dagen, hjemme hos Liva, sad hun på gulvet i sit værelse, omgivet af sin egen melankoli. Hun havde lagt sig ned med hovedet i hænderne og stirrede ind i den tomme væg. Hun var vant til at have kontrollen, til at være den, der løste problemer, men den her gang var det hele for stort. Det var som at prøve at stoppe en hær af mørke, der trængte frem for at knuse julen. Og der var intet, hun kunne stille op med.

Pippo, der havde været helt stille i kælderen hele dagen, var i mellemtiden listet op til Livas værelse. Han bevægede sig med en let fjedrende gang og satte sig foran hende. Han sagde ikke noget med det samme. Han stirrede bare på hende med sine store, mørke øjne, som kunne se alting. Liva var så opslugt af sin egen sorg, at hun ikke lagde mærke til ham.

"Du savner noget," sagde han til sidst med en dyb, alvorlig stemme. Liva kiggede op, og for første gang den dag, kiggede hun rigtigt på nogen. "Din farve er mørk rød." Pippo så det som en tyk, næsten sort, rød farve, der havde slået sig ned i hendes hjerte. En tung, dyster skygge. Han følte det som en sitrende varme, der ikke var god. Den føltes som et mørke, der kun ville vokse, hvis den fik lov.

Liva rynkede panden. "Hvad betyder det?"

"Mørk rød... er vrede. Og sorg. Og længsel," sagde Pippo, som om det var den mest naturlige ting i verden. Liva blev stille. Hun havde aldrig tænkt over sine følelser på den måde. Hun havde bare skubbet dem væk. Men nu, hvor Pippo nævnte det, kunne hun mærke en brændende vrede, der ulmede inde i hende. Vrede over, at julen var ved at forsvinde. Vrede over, at de voksne havde givet op. Vrede over, at hendes far ikke var der.





“Min far plejede at lave risengrød hver december,” sagde hun stille. Hendes stemme var knækket og tynd, som om hun fortalte en hemmelighed for første gang. “Han plejede at synge, selvom han ikke var den bedste til at synge. Han plejede at sidde i sofaen med mig og se julekalender. Og nu... nu er han på en lang arbejdsrejse. Men det føles som om, han har glemt det hele. Han har glemt julen.” En varm tåre trillede ned ad hendes kind.

Pippo lagde sin lille hånd på hendes knyttede kno. “Farver... kan ændre sig. Men kun hvis du ser dem,” sagde han.

Liva begyndte at græde. Ikke højt, ikke dramatisk. Bare stille. Som sne, der smelter uden at nogen ser det. Hun havde troet, at hun skulle være den stærke. Men nu kunne hun ikke længere bære byrden alene.

Noah kom ind i rummet, hans skridt var næsten lydløse. Han så Liva på gulvet, så Pippo ved hendes side, og han forstod. Han sagde ikke noget, men satte sig stille ved siden af hende. Først tæt på Pippo, men derefter nærmere Liva. Han rakte forsigtigt sin hånd frem og lagde den på hendes arm. Han sagde intet, men hans tilstedeværelse var nok. Han havde været der, der havde mistet troen, og nu var det hans tur til at være der for Liva, selvom hun havde været der for ham.

Pippo tegnede en lille streg i luften med sin lille hånd. En lysende rød, der blev lysere og lysere, indtil den glimtede som en stjerne. “Din farve... er ikke væk,” sagde han. “Den venter.”

Og i det øjeblik begyndte noget i Liva at gløde igen. Ikke meget. Bare nok. Nok til at hun kunne mærke varmen fra Noah, nok til at hun kunne se den lille streg af håb. Nok til at hun kunne begynde at tro på, at julen ikke var tabt. Kun gemt væk. Hun så op på Noah, og deres blikke mødtes. For første gang den dag, smilte hun. Ikke et stort, bredt smil, men et lille, der sagde: “Vi to. Sammen. Vi klarer det her.” Noah smilede tilbage, og den tavse forståelse, der nu opstod mellem dem, var stærkere end noget, de havde sagt.

## Kapitel 15 - En stjerne falder

Natten var klar. Sneen lå som et glitrende tæppe over skoven, og stjernerne blinkede som små hilsner fra noget langt væk. Kulden bed i kinderne, men ingen af børnene lagde mærke til den. Deres fulde opmærksomhed var rettet mod Pippo, der var på vej ind i skoven mod mod lysningen, hvor det hele var begyndt, og var helt stille. De andre fra Julehertet 222 – William, Freja, Malik og Josefine – var samlet bag Noah og Liva. Liva havde stadigvæk sin fars gamle lommelygte med, der sammen med de andres pandelamper lyste i mørket, men lyset forsvandt hurtigt i de tusinde, tårnhøje grantræer.

“Han har været mærkelig hele dagen,” sagde Liva. Hendes stemme var stille, næsten som en hvisken. “Stille. Fjern.”

Noah nikkede. Han vidste, hvad hun mente. Siden de havde forladt Livas hus, havde Pippo bevæget sig langsomt, næsten mekanisk, uden den normale lethed og barnlighed, de kendte. Den kiggede uafbrudt op mod den mørke himmel, som var den fanget i en usynlig trance. Den havde ikke sagt et ord, siden de kom ud i skoven, og Noah og Liva vidste ikke, hvad der foregik. Den tunge, kolde følelse, der havde lagt sig over byen, syntes at påvirke Pippo dybere, end de havde forestillet sig. Frygten krøb ind under deres jakker. Pippos adfærd føltes som et varsel, og det gjorde dem dybt urolige.

De kom hen til det væltede træ, de brugte som bro over åen. Den tunge sne havde fået en gren til at knække, så det var blevet en smule nemmere at komme over åen, men stammen var stadigvæk våd og glat. Freja var lige ved at falde i åen, og det var kun Williams hurtige reaktion, der reddede hende. De kom alle til at grine lidt. Men Pippo fortsatte med uændret tempo. De skyndte sig efter ham, og da de nåede frem til lysningen, hvor Noah og Liva havde fundet den lysende sten, fandt de Pippo for første gang.

Pludselig kiggede Pippo op mod himlen. “De kalder,” sagde han med en dyb, fraværende



stemme, som om den kom fra et sted langt væk.

Noah trådte et skridt frem, som for at beskytte Pippo mod en usynlig trussel. Han ville ikke miste ham, ikke efter alt det, de havde oplevet sammen. Han ville ikke miste det håb, han havde fundet. "Hvem?" spurgte han. Stemmen var stærk, fast og uden tvivl.

Pippo svarede ikke med ord, men kiggede på Noah og Liva med sine store, mørke øjne, der reflekterede stjernernes lys. "Stjernerne. Hjem," gentog han, og hans blik fyldtes med en længsel, der fik Noah til at mærke en knude i halsen.

I det samme strøg et lysglimt hen over himlen. Ikke et almindeligt stjernesud, men et, der var større og klarere. Det lignede nøjagtigt det, Noah og Liva havde set fra bænken uden for skolen for nøjagtig to uger siden – den samme glødende, smaragdgrønne puls, som var begyndelsen på hele deres eventyr. Det trak en lang, pulserende hale efter sig, som om det vidste, hvor det skulle hen. Pippo rakte sine små, fjerklædte arme op mod himlen, lukkede øjnene og begyndte at vibrere. Hans fjer begyndte at gløde – først svagt, så stærkere. Gult, hvidt, blåligt. Det var en smuk, men skræmmende oplevelse. Noah mærkede sit hjerte banke hårdt i brystet, og Livas greb om hans hånd strammedes. De andre børn trak sig et skridt tilbage, som for at give Pippo plads.

Malik, der trods situationens alvor altid havde en joke klar, grinede pludselig. "Vi kunne da bruge Pippo som juletræ," sagde han og nikkede mod den lysende ælling. De andre kiggede bare på ham med forvirrede blikke.

"Han får kontakt," hviskede William, der stod ved siden af Noah. Han var bleg, men hans øjne var fulde af undren.

"Men hvad betyder det?" spurgte Freja, mens hun stirrede på den lille, glødende ælling. "Skal han... væk?" hendes stemme var fyldt med frygt.

Pippo åbnede sine store øjne og kiggede på dem alle. Hans blik var klart, og der var en dybde i det, som de ikke havde set før. "Hjerte... delt. Her og der," sagde han. Det var en sandhed, som han havde været nødt til at forlade for at komme til Jorden. En hemmelighed, han ikke havde delt med nogen.

Liva, der havde genfundet sin styrke, satte sig på knæ foran ham. Hun rakte sin hånd ud og rørte ved hans glødende fjer. "Du må ikke forsvinde. Vi har brug for dig," sagde hun. Hendes stemme var bestemt og uden frygt. For et øjeblik siden havde hun mistet troen, men nu kæmpede hun for den med hele sin sjæl.

Pippo lagde sin lille hånd på hendes kind. "Farver... findes i jer nu."

Snefnuggene dalede langsomt, som om tiden selv var blevet blødere. Pippo begyndte at svæve en smule over jorden, kun et par centimeter, men nok til at få alles hjerter til at slå hurtigere.

“Han bliver væk,” sagde Noah med en knude i halsen.

“Vi må gøre noget,” fortsatte Liva.

Men Pippo sagde kun: “Tro... holder mig her.”

Og med de ord dalede han stille ned igen. Hans glød blev svagere, men hans øjne var klare. Han var stadig her. For nu.

De andre børn fulgte efter Noah, Liva og Pippo ud af skoven, og de skiltes ved Noahs hus. Malik og William fortsatte op ad den sneklædte gade, mens Josefine og Freja gik mod modsatte retning, for det var den hurtigste vej hjem. De sagde ikke meget, for oplevelsen havde været overvældende.

Noah lukkede havelågen bag sig og så, at Liva havde taget Pippo op i sine arme. “Pas godt på ham,” hviskede han.

Liva nikkede. Hun trykkede Pippo ind til sig, og han kiggede op på hende, som om han takkede hende. Den gule fjer på hans hoved glødede svagt i mørket, og den varme, han udstrålede, fik Liva til at smile.

“Vi ses i morgen,” sagde hun og begyndte at gå hjem med Pippo i sine arme.

Noah stod et øjeblik alene og kiggede efter dem. Han tænkte på hvordan de nogensinde vil kunne rede julen og pippo.

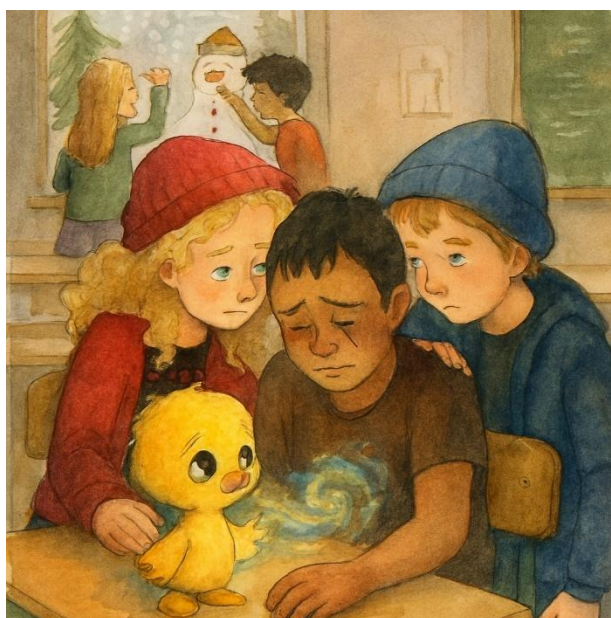
## Kapitel 16 - William og sandheden

Skolen summede af latter og larm, selvom julestemningen hang tungt og fjernt i luften. Børnene var i gang med at male nisser og juletræer på skolens vinduer, men i stedet for glade, røde farver var det mest grå og triste penselstrøg, der landede på ruderne. Et par af de andre fra Julehjertet 222 var der også. De var ved at gøre klar til at gå hjem. William sad alene ved det bagerste bord. Han plejede at være med i larmen – grine, drille og tegne mærkelige væsner i margenen af sine bøger. Men i dag var han stille. Som om noget i ham var lukket ned og låste hans glæde inde.

Liva, der havde set hans tilbagetrukne kropssprog, gik over til ham. Hun satte sig ved siden af ham og lagde sin hånd på hans skulder. “Er du okay?” sagde hun. Hendes stemme var blid, men hendes øjne var fulde af bekymring. Hun vidste, at den her tid på året var hård for mange.

William trak på skuldrene. “Det er bare jul,” svarede han med en stemme, der var så tæt på en hvisken, at Liva næsten ikke kunne høre, hvad han sagde.

Noah, der havde fulgt efter Liva, kom hen og satte sig på den anden side af bordet.



“Bare jul?” sagde han. “Men er det ikke det, vi skal redde?”

William kiggede ned i bordet, som om han var bange for, at hans øjne ville afsløre alt det, han forsøgte at skjule. “Min far gik juleaften. For tre år siden,” sagde han. Hans stemme brød, da han fortsatte. “Han sagde, han skulle hente mere fløde, og han kom aldrig tilbage.”

Ingen sagde noget. I det øjeblik forsvandt latteren fra de andre borde. Den tunge stilhed, der lagde sig over rummet, føltes meget tungere end den sne, der var faldet hele dagen. Det var en stilhed, der var fyldt med sorg. Pippo, som havde gemt sig under Livas jakke, krøb frem og satte sig foran William. Den kiggede på ham med sine store, mørke øjne og sagde: “Sorg... er længsel.”



William stirrede på den. "Hvad ved du om sorg?" sagde han. Hans stemme var fyldt med vrede og frustration. Han forstod ikke, hvordan en lille alien kunne forstå noget så dybt, som han selv ikke forstod.

Pippo lagde sin lille hånd på hans hånd. "Farver... bliver stille, når hjertet savner," svarede han. Den kiggede på ham, og i dens øjne så han en dyb forståelse.

William begyndte at græde. Ikke voldsomt, men stille. Som sne, der smelter uden at nogen ser det. Tårerne løb ned ad hans kinder og faldt ned på bordet. Hver en tåre var en lille del af hans sorg, som nu fik lov at slippe fri. "Jeg troede, det ville blive nemmere," sagde han. "Men hver jul føles som et hul."

Liva tog hans hånd. "Du er ikke alene," sagde hun. Hendes stemme var fast, og der var ingen tvivl i den. Noah nikkede. "Vi er her. Og vi tror stadig."

Pippo tegnede en spiral i luften – en blanding af blå og grå med et strejf af guld. En spiral af håb og kærlighed. En spiral af sorg og længsel. En spiral, der viste William, at hans farve, hans hjerte, ikke var brudt. "Din farve... er smuk," sagde Pippo. "Selv med sorg."

William smilede svagt, en lille stråle af lys i mørket. "Tak," svarede han.

Og i det øjeblik blev julen lidt mere ægte. Ikke fordi alt var godt, men fordi nogen lyttede. Fordi nogen så.

## Kapitel 17 - Pippo bliver syg

Kælderen var koldere end normalt. Det var ikke bare vinterens kulde, der sneg sig ind, men en dybere, mere uhyggelig tomhed, der havde lagt sig over rummet. Ikke kun på grund af vinteren, men fordi noget i rummet føltes tomt. Det var som om, en glødende ovn pludselig var gået ud og havde efterladt en isnende tavshed. Pippo lå på det slidte tæppe under lyskæden, krøllet sammen i en lille kugle. Hans fjer, der normalt skinnede med en lysende gul farve, og reflekterede lyset fra lyskæden, var blevet matte og grå, næsten som en gammel, støvet snebold. Den blide glød, der plejede at danse omkring ham, var næsten væk – kun en svag, pulserende flamme foran hans bryst mindede dem om, at han stadig var i live.

“Han siger ingenting,” sagde Liva og lagde en hånd på hans lille, fjerklædte krop. Hendes stemme var en hvisken. “Han plejer at sige noget. Bare et ‘pip’ eller et enkelt ord.”

Noah satte sig ved siden af hende. Han lagde også en hånd på Pippo. “Han er kold,” sagde han. Det var sandt, for Pippo føltes som et lille, frosset dyr i hans hånd. Hans krop føltes ikke længere som en lille, varm, blød ven, men som en lille, kold sten. Noah mærkede en knude vokse i sin mave. Han havde aldrig set Pippo så sårbar før. Hans hjerte sank som en sten, for Pippo var ikke bare en ven, han var et symbol på håb og magi. At se ham sådan var at se magien forsvinde.

Liva kiggede fortvivlet rundt på de andre. William, Freja, Malik og Josefine stod rundt om dem. Der var stille i kælderen – kun lyden af centralvarmen og et svagt dryp fra rørene kunne høres. William, der stadig havde tårer i

øjnene fra samtalen med Noah og Liva i skolen, kom ned ad trappen med en varmepude, som han havde lånt fra sin mor. Han havde været den, der først var kommet på idéen. Han lagde den forsigtigt på den lille sofa, hvor Pippo lå, men han reagerede ikke. Kun et svagt blink i øjnene, som om han stadig var der – men langt, langt væk.



“Vi må finde ud af, hvad han har brug for,” sagde Freja, der havde tænkt på det samme som William. “Det er ikke bare varme. Det er noget andet. Hans energi, eller måske...”

Malik, der sad med sin mobil og søgte efter svar, sagde: “Jeg har søgt på 'alien sygdomme' og 'energimangel'. Intet af det giver mening. Vi er nødt til at tænke anderledes.”

“Julens energi,” sagde Liva, som om hun talte til sig selv. “Han sagde det selv. Den er svag. Han sagde, at den var blevet suget ud.” Hun kiggede på Noah, der tænkte på de lys, der var gået ud i byen, og på Pippos glød, der forsvandt.

Noah rejste sig. Han vidste, at Liva havde ret. “Så vi må finde håbet. Det, der tænder ham,” sagde han med en fasthed, som Liva ikke havde set før. Den samme, som hun havde set for første gang i skoven. Det var en stemme, der ikke gav op.

Pippo rystede svagt, så et enkelt, svagt lysglimt sprang ud fra hans krop. Det var et hvidt lys, der flimrede, og som hurtigt forsvandt igen. Pippo hviskede svagt: “Hjerte... svagt.” Hans øjne var næsten helt lukkede.

De kiggede på hinanden. Ingen sagde noget. Men alle vidste, hvad de skulle gøre. Det var ikke et valg, de skulle træffe – det var en forpligtelse.

“Vi tager tilbage til det sted, hvor det hele begyndte. Skoven. Lysningen,” sagde Noah. “Måske er der noget der, der kan hjælpe ham.”

“Vi finder håbet,” sagde Liva. “Vi tænder det igen.”

Og med det begyndte de at pakke. Ikke med panik, men med beslutsomhed. For Pippo. For julen. For det, der stadig glimtede et sted i mørket, og som de skulle kæmpe for at finde.

## Kapitel 18 - Hjertet i skoven

Alle var fast besluttet på, at der skulle gøres noget. De kunne ikke holde ud at se Pippo være syg. De listede ud af kælder døren og op ad kældertrappen, så ingen kunne høre dem, og skyndte sig mod skoven.

Skoven lå stille under en tung dyne af sne. Sneen knirkede under børnenes støvler, og den lette, hvide damp fra deres ånde spredte sig som små skyer i den kolde, klare luft. Børnene fra Julehjertet 222 gik i en lang række, Liva gik forrest med sin fars gamle lommelygte, de andre lige efter med pandelamper og rygsække, som om de var på en ekspedition.

Pippo blev båret af Noah i en tæppeforet kurv. Hans fjer var stadig matte, og hans glød var næsten forsvundet, men alligevel glimtede hans øjne af noget — en fornemmelse, en længsel, som om han vidste, at de var på vej til et sted, der kunne hjælpe.

“Min mormor fortalte engang om et sted i skoven,” sagde Freja, der gik lige bag ved Liva og Noah. “Et gammelt hjerte, hugget i sten. Hun sagde, at det kunne tænde håb. At det havde en særlig energi.”

“Det må vi finde,” sagde Liva med en fasthed i stemmen, der overbeviste alle om, at hun ville finde det, uanset hvad det kostede. “Hvis det findes, så er det nu, vi har brug for det.”

De skulle igen krydse åen ved det væltede træ.

“Pas på du ikke falder i åen Freja,” sagde William med et smil.

“Ja, ja, jeg har styr på det nu,” svarede Freja. Hun var lidt flov over at have været ved at falde i sidst, og heldigvis havde William reddet hende.

De fulgte stien forbi Skadeportalen, som Pippo havde vist dem, og fortsatte dybere ind i den ældste del af skoven, hvor træerne stod tæt, og sneen lå urørt og uberørt. Der var en særlig stilhed her — ikke en tom stilhed, men en, der føltes fyldt med noget gammelt, noget magisk. Børnene holdt vejret, da de gik. De følte, at de bevægede sig tættere på noget vigtigt, noget, der kunne være svaret på alle deres spørgsmål.

Pludselig stoppede Malik. “Der!” sagde han og pegede.

Midt i en lille lysning, hvor månen brød gennem et hul i trætoppene, lå en stor, flad sten. Den var halvt dækket af sne, og det var kun, fordi Malik havde kigget ned i jorden, at han havde set den. De børstede sneen forsigtigt væk, og der — hugget ind i overfladen — var et hjerte. Ikke perfekt, men tydeligt. Groft og gammelt, som om det havde ventet længe på, at nogen skulle finde det. Det var omgivet af sten, som lignede de sten, de havde fundet sammen med Pippo i Skadeportalen.

Pippo, der ellers havde været svag, kravlede ud af kurven og gik langsomt hen til stenen. Han lagde sin lille hånd på hjertet og lukkede øjnene. Et lys begyndte at strømme fra ham — først svagt, så stærkere. Gult, hvidt, blåt. Som en solopgang i sneen. Børnenes ansigter blev lyst op, og lyset i deres egne øjne glødede.

“Hjerte... husker,” sagde han med en stemme, der var stærkere, end de havde hørt den i lang tid.

Børnene stod omkring ham, og de følte alle, at noget i dem selv begyndte at gløde. Ikke som lommelygter, men som noget indeni. Noget, der havde ligget stille og ventet på at blive vækket.

“Det findes stadig,” sagde Noah, der følte varmen fra Pippo. “Magien. Håbet.”

Pippo åbnede øjnene og smilede. Hans fjer skinnede igen med en dyb, lysende farve. “Farver... vender tilbage.”

Og i det øjeblik føltes det, som om hele skoven trak vejret. Som om julen begyndte igen. Ikke med lyskæder og gaver, men med hjerter, der huskede.





## Kapitel 19 - Et uventet gensyn

Livas kælder var forvandlet til en hule af håb. Glimmer, papir og tuscher lå spredt over gulvet, og de sidste hjemmelavede kort blev signeret med en febrilsk koncentration. Det var en sidste samling, inden den store juleaftensdag, hvor de skulle gøre den sidste del af deres mission færdig. Der var en munter, men også spændt stemning i det lille rum.

“Så, tror I, det er nok?” spurgte Josefine og holdt et kort op. “Det er den sidste stak.”

Malik tørrede en sveddråbe af panden. “Det er mere end nok. Vi har gjort alt, hvad vi kunne.”

Pippo sad midt i det hele, og hans farver glimtede klart i kælderrummets skær. Det var, som om han var blevet en del af deres lille stamme, og han kiggede på dem alle med sine store, mørke øjne. Han kunne mærke deres tro, der strømmede fra dem som en varm, usynlig farve.

Pludselig lød der et klik fra husets hoveddør og en velkendt stemme brød stilheden. Livas hjerte bankede af glæde. “Far!” hviskede hun. Hendes forældres stemmer lød fra køkkenet, og det var, som om varmen fra deres møde strømmede ned gennem gulvet og ind i kælderen. Hendes mors stemme var fuld af lettelse og glæde. “Jeg troede aldrig, du kom hjem,” sagde hun.

“Jeg ville ikke misse det for alt i verden,” svarede Livas far med en stemme, der var blødere, end Liva havde hørt den i lang tid.

Liva hørte sin far grine. Det var den samme, dybe latter, som hun huskede fra sine barndomssomre. Han satte sig på en stol og Liva hørte de første, lette anslag på hans gamle guitar. Tonerne spredte sig gennem huset. Liva kunne ikke lade være med at smile. Han spillede sangen, som hun vidste, var hans sang til hendes mor. Den sang, de havde skrevet sammen, da de var unge. Sangen om kærlighed på kartoffelmos.

Fra kælderen kunne Liva høre et par vers og omkvædet:

*Du kom ind med en pose chips  
Og sagde: “Skal vi dele livets dips?”  
Jeg svarede: “Kun hvis du har guacamole”  
Så kyssede du mig — midt i Netto’s kølezone  
  
For du er min ketchup på min pomfrit  
Min ost på min toast, mit hjerte-hit  
Vi danser som to gulerødder i salsa  
Kærlighed på kartoffelmos — det er vores valuta*

Liva løb op ad trappen, så hurtigt hendes ben kunne bære hende. Hun glemte at være stille. Der i køkkenet, mens julelyset fra vinduet faldt ind, stod hendes mor og far. Hendes far sad på en stol med guitaren, og hendes mor dansede let og fjollet, som om hun var ung igen. De smilede til hinanden, og Liva kunne se Pippas "kærlighedsfarve" i hendes mors øjne. Den dybe, røde og varme farve, som var så usynlig og dog så virkelig.



Da de så Liva i døråbningen, stoppede musikken. Hendes mor og far kiggede på hende og hendes far rejste sig og gav hende det største knus. Liva krammede ham så hårdt, som hun kunne, og en tåre trillede ned ad hendes kind. "Far, du er hjemme," hviskede hun.

"Ja, min skat," sagde han med sin varme stemme.

Da krammet løsnede, tog Livas mor et skridt tilbage. Hun havde stirret på døråbningen over Livas skulder med et mærkeligt udtryk i ansigtet. Livas far kiggede også i samme retning, og hans smil falmede, da han så alle de andre børn, der stod bag Liva. Bag William, Noah, Freja, Malik og Josefine, stod der en lille, gul, fjerklædt figur med store, mørke øjne.

"Hvad... i alverden," sagde Livas mor. Hendes øjne var fulde af forbløffelse, da hun så på Pippo. Hendes far kiggede på Pippo og derefter på Liva. Han spurgte, hvad det var.

Liva trådte frem, som en lille, modig general, og de andre børn stimlede sammen bag hende. “Han er ikke en dukke, mor,” sagde hun bestemt. “Han er ægte. Han... han hedder Pippo.”

Livas far rynkede brynene. “Ægte?” spurgte han. “Liva, er det en af jeres julelege?”

“Nej,” svarede Noah, der trådte frem ved siden af Liva. Hans stemme var rolig og fuld af overbevisning. “Han er kommet til Jorden for at finde et sted, der har glemt magien. Han er kommet for at redde julen.”

Livas forældre kiggede på hinanden. De forsøgte at forstå, hvad der foregik. Den voksne skepsis kæmpede med noget dybt inde i dem, der sagde, at dette var noget andet. Pippo, som sad på gulvet, kiggede på Livas mor og sagde med sin spinkle stemme: “Farve... du husker.”

I det øjeblik forstod hun. Livas mor kiggede på Pippos store, mørke øjne, og hun huskede den varme farve, han havde talt om tidligere. Det var ikke bare en tilfældighed. Den varme, hun havde følt, kom fra ham. Hendes blik mødte hendes mands, og han så, at hun troede på det. Han gav slip på sin skepsis og lyttede.

Og Liva, med Noah ved sin side, begyndte at fortælle dem alt. Om den grå dis over byen, om Skadeportalen, om håbet i skoven. Om den sang, de havde skrevet, og om de mennesker, de havde hjulpet. De fortalte hele historien om julen, om Pippo, og om at håb levede i hjertet. For første gang i lang tid lyttede de voksne til børnene.

- [\*Track 5 - Kærlighed på kartoffelmos\*](#)

## Kapitel 20 - En snebold af håb

Det begyndte med et smil.

Det var et lille, spinkelt smil, som om det var tæt på at knække, men da det endelig foldede sig helt ud på den ældre dames ansigt, var det som en solstråle, der gennembrød et tykt, gråt skydække. Damen stod ved busstoppestedet, omgivet af den grå, triste eftermiddag og en bidende kulde. Hendes ansigt var en maske af træthed og indestængt tristesse, og hun holdt stædigt fast i en tung pose i hver hånd. Hun kiggede ud over den sneklædte, tyste gade, og det var, som om selv hendes skuldre var faldet sammen af opgivenhed.

Freja, med sin urokkelige optimisme, gik forsigtigt hen til hende. Kortet, hun holdt i hånden, var en lille, farverig oase i den grå verden. Det var tegnet med farveblyanter og glitrende glimmerlim, og på bagsiden stod der med Frejas lidt utålmodige håndskrift: "Du er ikke glemt. – Hilsen Julehjertet 222."

"Du er ikke glemt," gentog Freja stille og rakte kortet frem med stor alvor.

Den ældre dame løftede sine trætte øjne og kiggede på den lille pige, der stod foran hende. Freja holdt sin hånd ud i den kolde luft, og damen, der tøvede et øjeblik, lod sine poser synke en smule for at modtage kortet. Tårerne begyndte at trille ned ad hendes kinder, ikke af sorg, men af en overvældende følelse af lettelse. Det var, som om en tung byrde af ensomhed var blevet løftet fra hendes skuldre. Hun smilede, et ægte, varmt smil, der nåede helt op til øjnene og fik hendes rynker til at bløde op. "Tak, mit barn," hviskede hun. "Tak."

Smilet var den første snebold i det, der skulle blive til en lavine af håb.

Børnene fra Julehjertet 222 spredte sig nu ud over byen, ikke som en samlet gruppe, men som små, lysende glimt. De sang gamle julesange med klare stemmer foran de triste butikker og lagde glimmerkort i postkasser, der





i månedsvis kun havde modtaget regninger og reklamer. Den ene efter den anden blev små, grå lommer af byen fyldt med et varmere skær.

Pippo fulgte tæt efter Noah og Liva. Liva havde strikket et miniature-halstørklæde af gamle, røde garnrester, og sammen med den alt for store nissehue, som han havde fået på, lignede han en lille, gul julemaskot. Han var stadigvæk svag og måtte ofte stoppe op for at hvile sine korte ben, men for hver gang en person smilede, lyste hans store, mørke øjne op.

Han kunne ikke se det som mennesker, men han mærkede det. Han mærkede, hvordan de tunge, grå energier, der havde ligget over byen, blev presset tilbage af lysere, varmere farver. Først var byen dækket af en mat, grå dis, men nu begyndte han at se små, gyldne og røde pletter overalt. De voksede, hver gang et blik blev udvekslet, hver gang et venligt ord blev sagt. "Farver... vender tilbage," mumlede han med sin spinkle stemme. Det var en vidunderlig sandhed, som kun han kunne se og føle.

Noah, Liva og Pippo mødte en høj mand ved supermarkedet, hvis ansigt var lige så surt som vejret. Han var ved at fumle med sine indkøbsposer og råbte af sin egen kluntethed. "Her, vi kan hjælpe," sagde Liva, mens Noah med forsigtige hænder greb fat i poserne, før de nåede jorden. Mandens sure ansigt blødede op. "Hvorfor dog det?" spurgte han forbløffet, som om han aldrig havde oplevet at blive tilbudt en hjælpende hånd. "Fordi... man skal hjælpe hinanden," svarede Noah, og for første gang i lang tid følte han, at hans stemme var stærk nok til at blive hørt. Manden grinede hjerteligt, en dyb og rungende latter, der ekkoede mellem butiksvinduerne.

William og Freja begav sig mod plejehjemmet. De pyntede et lille, nøgent træ med hjemmelavede hjerter og glimmerkort, og Freja hang et af sine egne glimmerkort på træet. Mens de arbejdede, samlede en gruppe ældre sig ved et stort vindue. De begyndte at nynne med på de små julesange, som Freja sang, og en af de ældre damer, som havde siddet helt alene, begyndte at synge med. Hendes stemme var skælvende, men det var som om, hver tone gav hende ny styrke.

Malik og Josefine havde sat en lille udstilling op i bibliotekets vindue. Den bestod af tegninger, som de andre børn havde lavet, og små, håndskrevne sedler, der sagde "Julen er mere end gaver" og "Tro på magien." Folk, der hastede forbi med hovedet nede, begyndte at standse op. De læste ordene, betragtede tegningerne, og et par stykker, der stod og kiggede, begyndte selv at tage telefonen for at ringe til en ven eller et familiemedlem.

Det var den usynlige gnist, der tændte en flamme. En butiksejer kom ud med en kasse med varme chokoladeboller. En ung mand, der havde set William og Freja pynte træet, begyndte at dele små pebermyntepastiller ud. Pludselig handlede byen ikke længere om den snigende tristesse, men om en strøm af venlighed, der rullede gennem gaderne og voksede for hvert møde, som en gigantisk snebold af håb.



Da mørket endelig faldt på, var byen ikke længere grå. Den glimtede. Ikke af elektriske lys, men af den varme, bløde glød, der kom fra hjerter, som havde husket, hvad julen i virkeligheden handlede om. Noah stod og kiggede ud over byen. Han følte, at han ikke længere var alene.

“Julen lever,” sagde han stille og kiggede på Liva.

“Ja,” svarede hun og klemte hans hånd. “Fordi vi gør.”

Og den magi var stærkere end nogen forsvindende nisse eller falmende julelys. Den var ægte, den var deres.

## Kapitel 21 - Pippo forstår kærlighed

Noahs hjem duftede af kanel og appelsin, en duft der var tættere end et minde, den var et ekko fra barndommens juleaftener. Hans mor var i køkkenet og havde bagt småkager, en næsten mekanisk handling, der dog var fyldt med et stædigt håb. Hun havde fundet kasserne med nisser frem, som havde ligget på loftet de sidste tre år. Nisser med bløde skæg og glade ansigter, der nu stod og kiggede ud i et hus, der føltes lidt for stort og stille. Selvom hun ikke sagde det højt, var det hendes måde at forsøge at holde fast i en glød af jul. Noget, der engang havde været magisk.

Pippo sad i sofaen, pakket ind i det varme tæppe, som Noah havde givet ham. Hans lille krop var endelig varm igen, og hans store, mørke øjne sugede alt ind. Han kiggede på Noah, der sad med en af sine bøger i skødet og smilede til ham.

Pludselig kom Noahs mor ind i stuen med et viskestykke over armen. Hendes øjne fangede straks den lille gule figur i sofaen. Hun standsede, hendes ansigt udtrykte en blanding af forbløffelse og munterhed.

“Noah,” sagde hun og løftede et øjenbryn. “Hvad har du fundet? Det er da den mest... nuttede dukke, jeg nogensinde har set.”



Noah rejste sig hurtigt og gik hen til Pippo, som sad helt stille og iagttog Noahs mor med sine store øjne. "Han er ikke en dukke, mor," sagde Noah og en stolthed fyldte hans stemme, som hun ikke havde hørt længe. "Han... han er min ven. Han hedder Pippo."

Pippo mærkede den varme strøm af kærlighed, der strømmede fra Noahs mor, selvom hun stadig var forvirret. Han rakte sin lille hånd ud mod hende. "Du har... en smuk farve," mumlede han. "Den... er varm."

Noahs mor kiggede skiftevis på den lille, gule skabning og på sin søn. En tåre trillede ned af hendes kind. Det var en varme, der ikke kom fra pejsen eller de elektriske lys, men fra et dybt, indre sted. Hun sank ned på knæ foran sofaen og rakte forsigtigt sin hånd ud. Pippo lagde sin lille hånd på hendes, og i det øjeblik forstod hun. Måske ikke hvor han kom fra, men at han var ægte, og at han var et lille mirakel i hendes stue. "Velkommen, Pippo," hviskede hun.

Pippo kiggede på Noah og derefter på Noahs mor, der sad og talte. Ikke højt, ikke dramatisk – bare stille, som mennesker gør, når de forsøger at være nærværende. De udvekslede små smil, der glimtede for et sekund, som stjernestøv i et mørkt univers. Det var en kommunikation, han aldrig havde set mage til på sin egen planet, hvor følelser var klare og universelle. Her var de indviklede, skjulte og følsomme.

Pippo lagde sin lille hånd på Noahs hånd, og for første gang følte Noah en dyb, varm følelse, der strømmede fra det lille væsen. Det var, som om Pippo ikke bare læste hans følelser, men

også delte sine egne. Det var en følelse af taknemmelighed og en slags uskyldig, ren beundring. "Kærlighed... er den stærkeste farve," mumlede Pippo med sin spinkle stemme.

Noah blev stille. Han havde aldrig tænkt over kærlighed på den måde. Ikke som en farve, ikke som noget, der kunne ses. For ham havde kærlighed altid været et uhåndgribeligt begreb, noget der enten var der eller ikke var. Men Pippo forstod den som en maler, der betragter sit lærred. "Hvordan ved du det?" spurgte Noah, og hans egen stemme var nu fyldt med en nysgerrighed, han sjældent havde følt.

Pippo kiggede på ham med øjne, der glimtede som stjerner. Hans øjne, der før havde set på ham med en naiv nysgerrighed, var nu fyldt med en dyb, næsten gammel visdom. "Den... varmer. Den bliver. Den glemmer ikke." Han tænkte på de varme øjeblikke, han havde haft med Noah og Liva. Han tænkte på de smil, han havde set i byen, og hvordan de havde skabt en bølge af lys i den grå december.

Noahs mor kom ind med en bakke. På den stod en kop til Noah og en lille skål til Pippo. "Jeg ved ikke, om du drikker det," sagde hun og smilede venligt til den mærkelige, gule ælling. "Men det er lavet med omsorg."

Pippo rørte ved skålen og mærkede den varme, der strømmede fra den, ikke bare den fysiske, men den anden varme. Den indre varme, der kom fra hendes intention. "Omsorg... er kærlighed," sagde han stille. Og da han smagte den varme væske, var det som om han mærkede et ekko af julens egentlige magi.

De sad sammen i stuen, og noget i rummet begyndte at gløde. Ikke fra pejsen, ikke fra lyskæderne – men fra dem. Fra blikkene, fra ordene, fra stilheden, fra den gensidige omsorg. Rummet, der før havde været et lidt for stort ekko af savn, var nu fyldt med en ny, levende energi.

Pludselig begyndte Pippo at skinne. Ikke som før, hvor farverne dansede og flimrede i et kaotisk lysshow. Nu var det klart. Gult og hvidt. En ren, kraftfuld glød. En blanding af sol og sne. Det var noget, der ikke kan forklares, kun mærkes. Lyset kom fra hans lille krop og spredte sig ud i rummet, som om det var en fysisk manifestation af den kærlighed, han mærkede.

"Kærlighed... er den stærkeste farve," gentog han.

Og Noah vidste, at han havde forstået. Ikke bare Pippos sprog. Ikke bare julens sande betydning. Men det vigtigste af alt. Han havde forstået, at den magi, de havde ledt efter, ikke var en fjern kraft, men noget der levede inden i menneskerne selv. I ham selv.

## Kapitel 22 - Julemandens besked

Det var den 22. december, og skolen lå stille under et tæppe af nyfalden sne. Juleferien var begyndt, og den nye stilhed føltes ikke tom, men næsten magisk. Julehertet 222 havde samlet sig i aulaen, et stort, åbent rum, der normalt var fyldt med larm og leg, men som nu var en stille oase af håb. De havde pyntet med hjemmelavede hjerter, glimmerstjerner og små lyskæder, der blinkede i alverdens farver.

Den varme duft af peberkager og gran fyldte rummet, og børnene sad sammen med Pippo, der var pakket ind i sit uldne halstørklæde, der fik ham til at ligne en lille, gul sommerfugl i en rød kokon. Det var en sidste, vigtig samling, inden julen stod for døren, og de vidste alle, at de var tæt på noget stort, selvom de ikke vidste, hvad det var.

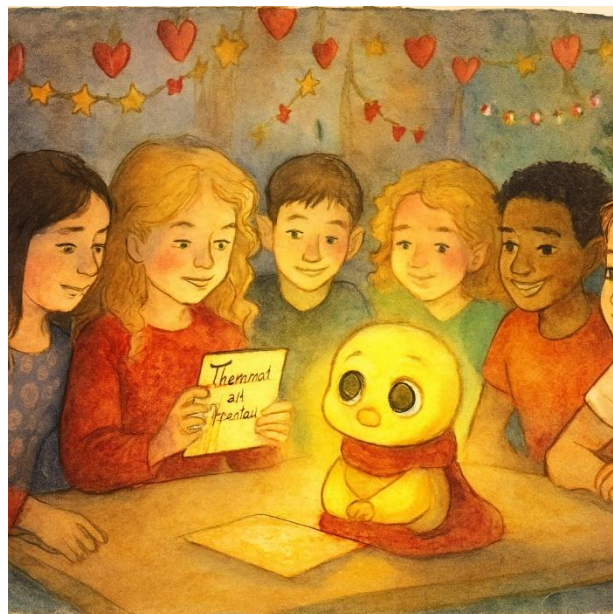
Freja, der altid havde et skarpt øje for de små, mærkelige ting, havde fundet noget i postkassen udenfor skolen. Det var et gammelt kort, uden afsender, lavet af tykt, håndlavet papir. Kanterne glimtede med et guldglimmer, der næsten lyste i sig selv, og det duftede af gran og en sødme, de ikke kunne definere. Hun lagde det forsigtigt på det store bord foran de andre.

“Der stod bare ‘Til dem, der tror’,” sagde hun og lod fingrene stryge over kortets overflade. Alle kiggede spændt på kortet.

Liva, med sin vanlige blanding af nysgerrighed og forsigtighed, tog kortet op. Det var tungt, som om det var lavet af noget, der havde været i jorden i lang tid, eller som om det bar på en stor hemmelighed. Indeni var der kun tre ord, skrevet med en krøllet, elegant håndskrift, der mindede om guldtråd: “Tro, mod og fantasi.”

Børnene kiggede på ordene, fortryllet af budskabet. De var så enkle, men de føltes så rigtige. Det var, som om kortet spejlede deres egen rejse og de tre ting, der havde fået dem igennem de sidste par uger. De havde troet på julen, selv da alle andre mistede troen. De havde haft modet til at kæmpe for den, selv da de var bange. Og de havde haft fantasien til at forestille sig, at der var noget mere end det, der var på overfladen.

Pippo stirrede på ordene. Hans store, mørke øjne blev blanke, og en lille tåre trillede ned ad hans kind, da han rakte sin lille hånd ud mod kortet. Han rørte ved papiret, og en klar, guld





farve strømmede ud fra kortet og omsluttede ham. "Han... findes i jer," sagde han stille, og hans stemme var blødere end nogensinde.

Noah kiggede på ham. Hans hjerte bankede. "Julemanden?" spurgte han. Han havde altid troet på ham, men tro havde ikke været nok til at stoppe det mystiske, der havde ødelagt julen. Nu følte han en ny, stærk overbevisning. Et bevis.

Pippo nikkede langsomt. "Ikke som én. Men som mange. Som lys i mørket. Som håb, der ikke giver op." Han mærkede deres farver lyse kraftigere end nogensinde før. Hver af dem havde en unik nuance: Noah's var en dyb, varm guld, Frejas var en strålende rød, Williams var en fast grøn, Liva's var en klar, ren blå. Deres farver blandede sig og skabte et lyst, strålende skær i rummet.

William, der nu troede fuldt ud, læste ordene højt igen. "Tro, mod og fantasi." Han smilte til de andre, en blanding af lettelse og stolthed.

"Det er det, vi har gjort," sagde Liva. Hun kiggede fra William til Freja, derefter til Malik og Josefine og endelig til Noah. "Vi har troet, da de voksne tvivlede. Vi har kæmpet, da de gav op. Og vi har forestillet os noget bedre, da det hele føltes håbløst." Hendes stemme var stærk og fast, og Noah kunne se den blå farve, som Pippo havde talt om, gløde i hendes ansigt.

Pippo begyndte at gløde – ikke voldsomt, men blidt. Som en stjerne, der har fundet sin plads. Han var ikke længere en ensom, forvirret alien. Han var et fyrtårn af håb. Han vidste, at hans mission var lykkedes. "Farver... stærke. Fordi I tror," sagde han.

De sad sammen i aulaen, og selvom verden udenfor stadig var kold og mørk, føltes det som om, noget stort var på vej. Ikke en magi der kom fra oven, men en magi der var blevet tændt i dem. Den magi, der havde reddet julen.

## Kapitel 23 - En gave til hele byen

Juleaftensdag, formiddag, og byen var klædt i sin fineste, hvide kjole. Et tykt lag nyfalden sne dækkede torvet og de frosne bænke, og stilheden var dyb og hellig. Men midt på den tavse plads stod børnene fra Julehjertet som små, farvestrålende pletter. Deres ånde dannede små, hvide skyer i den bidende, kolde luft, og de arbejdede med en alvorlig koncentration.

De havde samlet alt, hvad de havde af hjemmelavede skatte: bløde, filt-hjerter, der hang i snore, glitrende stjerner klippet af papir, små, blafrende lanterner og en stor, hjemmelavet planche med ordene: "Julen bor i os." Liva kiggede på de andre. Hendes øjne glimtede af håb, men der var også en lille, nervepirrende usikkerhed. Hvad nu, hvis de havde taget fejl? Hvad nu, hvis ingen kom?

"Vi laver en fest," sagde hun og løftede stemmen, så den bar over den frosne plads. Hendes stemme var høj og klar, som en trompet, der annoncerede et budskab til hele byen. "En gave til alle. En fest for at minde folk om, hvad julen i virkeligheden er."

Freja og Malik hang de farvede hjerter op i de bare træers grene, og pludselig virkede grenene ikke længere så triste. William og Noah satte de små, glødende lanterner langs stierne, og Noah tændte dem forsigtigt én efter én. Hver lanterne var som et lille, varmt lyspunkt i den kolde, hvide verden.

Pippo stod midt i det hele, og hans fjer glimtede i lyset fra de små lanterner. Hans øjne var klare, som de havde været, siden han forstod, at kærlighed var en farve. "Farver... skal deles," sagde han stille til Noah. Han vidste, at farverne ikke bare var noget, han så, men noget, der levede inde i mennesker, og som nu skulle deles med alle andre. Det var den gave, han ville give byen.

De havde ikke sendt officielle invitationer ud, kun hvasket ord videre på gaderne, delt i skolegården, lagt små sedler i folks postkasser. Men folk kom. Først en ældre mand, der stoppede op med sin hund. Så en ung mor med sit barn på armen. Så flere. Pludselig var der en strøm af mennesker, der samlede sig på torvet. Der opstod en summen af stemmer, en lyd, der havde været fraværende i byen i alt for lang tid. En forsigtig, undrende, men også håbefuld lyd.

Pludselig standsede William midt i, hvad han var i gang med at sige til Freja. Hans øjne var spærret op. "Se," sagde han og pegede på et sted i udkanten af pladsen.

Pippo, der forstod, at tiden var kommet, gik hen til midten af torvet, hvor William og Malik i fællesskab havde bygget en lille maskine. Den var primitiv, lavet af gamle lyskæder, en

batteriboks og en bunke rustne ledninger, men den var en gave fra hjertet. Han lagde sin lille hånd på den, og et lys begyndte at strømme ud fra ledningerne.



Men det var ikke et almindeligt lys. Det var farver, der bevægede sig som følelser. Blå for håb, rød for mod, gul for glæde, grøn for ro. Farverne dansede og glimtede og skiftede form i luften. De svævede over folks hoveder, som en blød regn af lys.

Og for et øjeblik glemte alle, at de frøs. De stirrede op på de dansende farver, og mange begyndte at græde af bevægelse. Mange smilede, som om de endelig huskede, hvordan man gjorde. Andre stod bare stille og mærkede den varme, der spredte sig i deres kroppe. Det var, som om de følelser, de havde forsømt, endelig fik plads og lov til at være der.

“Det er os,” sagde Noah og kiggede på Liva. “Det er vores følelser. Vores lys.” Han så på de ansigter, der skinnede op i det dansende lys.

Pippo kiggede rundt på de forsamlede, på de ansigter, der nu strålede af lys. “Gaven... er jer,” sagde han.

Og i det øjeblik var der ingen, der savnede juletræer i indkøbscentre eller store gaver under plastikgrene. For de havde fået noget større. Noget ægte. Noget, der glimtede i hjertet. Julen var ikke et sted, de skulle købe sig til. Den var et sted, de skulle føle sig hen til.

## Kapitel 24 - Julen findes stadig – Pippos farvel

Juleaftensdag, tidlig aften. Torvet, der normalt ville ligge stille, summede nu af liv. De små, blafrende lanterner og de hjemmelavede dekorationer lyste i mørket, men det var Pippos lysinstallation, der fangede alles opmærksomhed. Den dansende regn af farver svævede over de forsamlede mennesker, og hvert farveskift blev mødt med en undrende og begejstret hvysken.

Pludselig lød der en velkendt, blød melodi. Folk vendte sig om for at se Livas far, der stod med sin gamle guitar. Han havde et forsigtigt smil, der sagde, at han var glad for at være der. Han begyndte at spille, og hans fingre dansede over strengene, og Liva kiggede på ham med tårer i øjnene. Hun begyndte at synge den sang, de havde skrevet i hemmelighed – sangen om Julehertet. Hendes stemme var en dyb, ærlig lyd, der bar hele deres rejse i sig.

William, Noah, Freja, Malik og Josefine kom hen til hende og begyndte at synge med. Deres stemmer blev til én, stærk stemme, der spredte sig ud over torvet. Først stille, så højere og stærkere. En ældre dame, der stod midt i folkemængden, begyndte at danse med et stort smil, og snart fulgte andre efter. Den larmende by var blevet erstattet af lyden af fælles julesange.

William tog sin fars hånd og begyndte at danse med ham. Den grå farve i hans fars øjne var væk, og han grinede. Det var første gang i lang tid, Noah og Liva havde set ham smile. Det var en synlig forandring, som kun Pippo kunne se: den triste, melankolske farve var forsvundet fra hans aura.

Midt i glæden begyndte Pippo at blinke. Hans farver blev urolige, og han satte sig ned, som om han bar på en tung byrde. Noah og Liva var straks ved hans side. "Han bliver svag igen," sagde Noah og knælede ved siden af ham. "Det er for meget," sagde Liva. "Han har givet alt, hvad han har." Hun rørte ved hans lille, matte krop. Den var kold.





Pippo kiggede op. Hans øjne var stadig fulde af lys, men hans stemme var en hvisken. “Farver... skal leve videre. I jer.” Et pludseligt vindpust gik gennem torvet, og sneen begyndte at falde – ikke tungt, men blødt, som et tæppe af fred. Pippo rejste sig langsomt, og med en sidste anstrengelse gik han hen til midten af lysinstallationen.

Han lagde sin lille hånd på den, og farverne begyndte at samle sig – ikke i luften, men i menneskene omkring ham. Blå for håb, rød for mod, gul for glæde, grøn for ro. Farverne strømmede ind i alle, der var til stede, som en gave fra en ven, der er ved at rejse. “Jul... er ikke mig,” sagde han, og ordene bar med sig et ekko af visdom, der var ældre end selve byen. “Jul... er jer.”

Et sidste, kraftfuldt lysglimt strøg ud fra installationen og ramte alle på torvet. Folk begyndte at græde, smile og kramme. Pippo blev stille. Hans fjer glimtede svagt, og han lagde sig ned midt i sneen. Liva rystede på hovedet. “Nej. Han er her. Bare på en anden måde.”

Noah knælede ved siden af ham og lagde sin hånd på Pippos lille krop. Den var kold nu. “Han har givet os noget, vi aldrig glemmer.” Og så – langsomt – begyndte Pippo at opløses i lys. Ikke som noget der forsvinder, men som noget der bliver til. Til farver i sneen. Til varme i hjertet. Til håb i mørket.

Folk gik hjem den aften med noget nyt i sig. Noget, der ikke kunne forklares. Kun mærkes. Og på torvet, hvor sneen lå stille, glimtede et lille hjerte i lysinstallationen. En gave. Fra Pippo. Til alle. Og mens sneen dalede stille juleaften, vidste alle i byen, at julen ikke var noget, man fandt, men noget man delte.

- [\*Track 6 - Julehjerterets sang\*](#)



## Kapitel 25 - En ny begyndelse

Det var den 25. december. Klokken var lidt over syv, og byen lå stille under sneen, som om den holdt vejret. Ikke af kulde, men af noget andet. Noget nyt.

Noah sad på bænken midt på torvet med sin notesbog i skødet. Han skrev ikke hurtigt, men med omhu. Hver sætning var som en lille tak. Liva stod et par meter derfra og kiggede ud over pladsen. Hun smilede. Ikke stort, men blødt. Som om hun så noget, der ikke kunne ses med øjnene.



Midt på torvet glimtede det lille lysende hjerte stadig. Pippas gave. Ikke som en installation, men som et minde, der nægtede at forsvinde. Folk gik forbi og stoppede op. Nogle lagde hånden på hjertet, andre bare kiggede. Men alle mærkede det.

“Julen findes stadig,” skrev Noah i sin notesbog. “Ikke blandt stjernerne. Men i os.”

Og sådan begyndte noget nyt. Ikke en ny mission. Ikke en ny kamp. Men en ny måde at huske på. En ny måde at dele farverne, håbet og varmen. Pippo var ikke væk. Han var blevet til noget, der kunne leve videre. I dem. I byen. I hjertet.



*I Andromose er december aldrig bare december. Bag hver dør gemmer sig hemmeligheder, håb og farver, der kun viser sig for dem, der tør se efter. Denne julekalender fortæller historien om børnene, der opdager mere end de havde forestillet sig — og om et lille væsen, hvis lys kan ændre alt.*

*Fortællingen strækker sig over 24 kapitler og afsluttes med en epilog den 25. december. Undervejs kan læseren også dykke ned i den originale musik, der er skabt til historien og giver hver scene sit eget lydspor.*

*En varm, spændende og rørende rejse gennem vintermørket — og en påmindelse om, at julens håb altid findes, hvis man deler det.*